

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12873

DI SHNEY-MALKE

Hans Christian Andersen

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

די שניי - מלכה

ה. אַנדערסטען

מעשה לעד

מיט אילוסטראציעס

יידיש — דער נסתר

ערשטער העפט

די שניי-מלכה

א מעשה אין זיבן מעשהלעך

פארלאג

קינדער-ליטעראטור-פאָנד שוּבאַ קאַפּלאַן, מעקסיקע
אַדמיניסטראַציע — שלמה מענדעלסאָן-פאָנד, מעקסיקע

1955

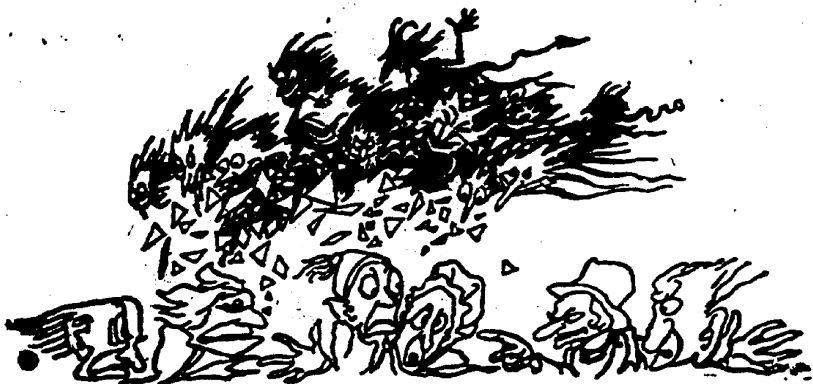
דער קינדער-ליטעראטור-פאָנד ש. קאפלאַן

איז געגרינדעט געוואָרן דורך

דוד און יהודית מייזעל און מרדכי און בראנדל סינאל

צום 85-טן געבוירנטאָג פון זייער זיידע שכנאָ קאפלאַן

ערשטע מעשה

וואו עס ווערט דערציילט וועגן שפיגל און וועגן זיינע שפיקלעך.

הערט! איך הויב אן! אז מיר וועלן דערגיין ביזן סוף, וועלן מיר וויסן מער, וויפל מיר ווייסן איצט. איז עס, האט עסאל א נישט-בומער געלעבט, דער ערגסטער פון אלע — דער שמן אליין.

איינמאל איז ער זייער אויפגעלייגט געווען: ס'האט זיך אים איינגעגעבן א שפיגל מאכן, וואס האט געהאט אזע אייגנשאפט, אז אלעס גומס און שיינס, וואס האט זיך אין אים אפגעשפיגלט, — איז כמעט צו נישט געווארן, דערפאר אבער אלעס שלעכטס און מיאוס איז זייער קלאר געווארן און נאך ערבער און מיאוסער, ווי אינדער-אמתן, זיך אויסגעוויזן. אויסגעצייכנטע לאנדשאפטן האבן אין שפיגל, ווי געקאכטער שפינאק אויסגעזעהן, און די בעסטע מענטשן האבן זיך ווי די ערגסטע מיאוסקייטן געוויזן, אדער זענען מיט די קעפ גראפ און אן גופים גאר געשמאנען. די פנימער זייערע זענען אזוי מיאוס נשתנה געווארן, אז ס'איז זיי אוממעגלעך צו דערקע-נען, געווען, און אויב ביי עמיצן איז א זומער-שפרענקלעך געווען.

איז עס אין שפיגל אזוי אויסגעוואקסן, אז ס'איז אזש אויף דער נאז
און אויף די ליפן ארויפגעקראכן. „אט א קונצל!“ — האט געזאגט
דער נישט-גומער. ווען א מענטשן איז אין קאפ א גומער און שיינער
געדאנק אריינגעקומען, האט זיך אין שפיגל באלד א „צורה“ באוויזג.
אבער אזא מיאוסע, אז אליין דער נישט-גומער האט אין ווילדער
גארה פון זיין קלוגער המצאה קייכן גענומען.

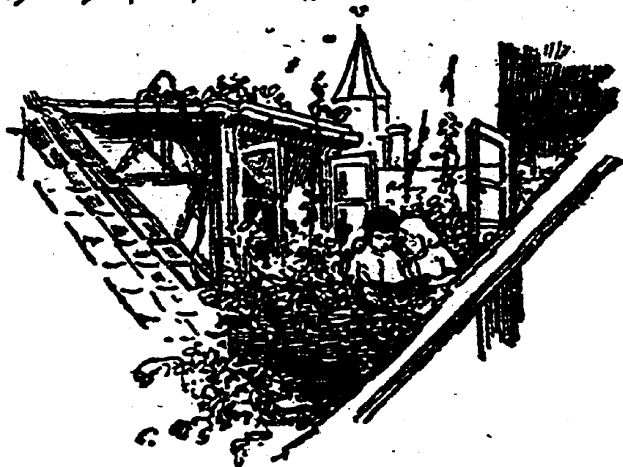
אלע, וואס האבן זיין כשותף-שול באזוכט. — ס'איז ביי אים
אזא שול געווען — האבן אומעטום וועגן דעם נייעם וואונדער
דערציילט. איצט ערשט, האבן זיי געזאגט, וועט מען קענען די
וועלט און די מענטשן אין אמתן תוך אריין דערקענען. און זיי זע-
נען אומעטום מיט שפיגל ארומגעלאפן, ביז, לסוף, איז קיין איין
לאנד און קיין איין מענטש נישט געבליבן, וואס זיי האבן אים אין
דער פארקרוםטער אפשפיגלונג נישט אפגעשפיגלט. האט זיך זיי
דאן פארוואלט צום הימל אויפהויבן. וואס העכער זיי האבן זיך
מיטן שפיגל אויפגעהויבן אלץ מער „צרות“ האט ער געמאכט, אזוי
אז זיי האבן אים שוין קיים אין די הענט איינגעהאלטן. און אט
זענען זיי שוין נאנט צו גאט און צו די מלאכים געווען. נאר פלוצים
האט דער שפיגל אזא צימער געמאט, אז ער איז זיי פון די הענט
ארויסגעפאלן, אויף דער ערד אראפגעפלוין און אויף מיליאנען
מיליאסן און נאך מער שטיקלעך זיך צעבראכן. דאן אבער האט
ער נאך מער אומגליקן, ווי פריער, אנגעמאכט, ווארעם א סך שטיק-
לעך זענען די גרויס נישט מער, ווי זעמדעלעך געווען און זיי זענען
זיך איבער דער גאנצער וועלט צעפלוין. ווען אזא שטיקעלע האט
צמיצן אין אן אויג געמראפן, איז עס שוין דארט פארבליבן, און
יענער מענטש האט שוין דאן אלץ אויף פארקערט געזען, אדער
אין יעדער זאך נאר דאס שלעכטס דערפון, ווארעם יעדעס שפיגל-
שטיקעלע האט פארמאגט די זעלבע אייגנשאפט, וואס ס'האט גע-
האט דער שפיגל דער גאנצער. אנדערע האבן די שטיקעלעך אפילו
אין הארצן אריין געמראפן, פלעגט דאן עפעס שרעקלעכס פארק-
מען: דאס הארץ איז צו א שטיק איין ענלעך געווארן. אייניקע
שטיקלעך שפיגל זענען דאך אזוי גרויס געבליבן, אז מ'האט זיי אין
פענצער-ראמען פאר טאפליעס אריינגעשטעלט. נאר זאל גאט הימל

דורך צוויגע מאפליעס אויף די אייגענע פריינט א קוק צו מאן!
אנדערע שטיקלעך זענען אויף ברילן געגאנגען, און ווען איינער
פלעגט זיי אנטאן, ער זאל בעסער זען און זאל א ריכטיקן קוק
וועגן עפעס באקומען, האט זיך דער רוח אויפן בויך פאר געלעכ-
טער געקאממעט — אזא הנאה האט עס אים געמאן. נאך ס'זענען
נאך געבליבן א סך שטיקלעך, וואס האבן נאך אין פליען געהאלטן.
איז אט, הערט, וואס ס'האט זיך ווייטער געטראפן.

צווייטע מעשה

הענין דעם קליינעם יינגלעך און וועגן דעם קליינעם ביידיקלעך

אין איינער א גרויסער שטאט, דארט, וואו ס'זענען צוויי פיל מענטשן און הייזער פארטאן, אז נישט פאר יעדערן בלייבט אן ארם אויף א גערטנדל זיך מאכן, און דער גרעסטער טייל איינצואוינער דערום מוזן זיך מיט בלומען-מעפעלעך באנוגענען, האבן געוואוינט צוויי ארעמע קינדערלעך, וואס האבן געהאט א גערטנדל עטלעכע גרעסער פון א בלומען-מעפעלעך. זיי זענען נישט קיין שוועסטער-און-ברידער געווען, נאר זיי האבן זיך צוויי ליב געהאט, גלייך ווי זיי וואלטן עס יא געווען. די עלטערן זייערע האבן געוואוינט א שטוב קעגן א שטוב, אין צימערלעך, וואס אויף די בוידעמער. דער דאך פון איין מויער איז זיך צונויפגעגאנגן מיטן דאך פונם צווייטן, און צווישן זיי איז א מיין רינזע איבערגעלייגט געווען. אין יעדן צד מערל איז א פענצמער געווען; מ'האט נאר באדארפן דורך דער רינזע, איבערשאפענען, כדי פון איין פענצמער צום צווייטן קומען. ביי ביידנס עלטערן זענען אויפן הויף צו הילצער-גע קעסטעלעך געווען וואו ס'זענען גרינסן גע-וואקסן, וואס זיי האבן צום עסן באנוצט, און קליינע רויזן-קוסטע-לעך. אין יעדן קעסטל איז אזא רויזן-קוסט געווען, און געוואקסן האבן זיי אויסגעצייכנט.

איז אַם, האָט זיך איינמאַל די עלטערן פאַרוואַלט די קעסע-
 לעך איבער דער ברייט פון דער רינווע אוועקשמעלן, אזוי אז זיי
 האָבן כמעט פון איין פענצטער ביזן צווייטן דערגרייכט און אויס-
 געזען, ווי צוויי בערגלעך מיט בלומען אָנגעזעצטע. דער זיך
 פלעכטנדיקער אַרבעט האָט זיך אַראָפּ פון די קעסטלעך אַראָפּגע-
 האַנגען, און די רויזן-קוסטעס האָבן לאַנגע צווייגן אַרויסגעלאָזט,
 וואָס האָבן זיך אַרום די פענצטער אַרומגעדרייט און זיך איינס מיטן
 אַנדערן צונויפגעפלאַכטן. ס'איז אויסגעקומען, ווי אַ פּריאָומפּ-
 טויער פון בלעמער און בלומען געמאַכט. די קעסטלעך זענען זייער
 הויך געווען, און די קינדער האָבן געוואוסט, אז זיי טאַרן אויף זיי
 נישט אַרויפקריכן. דערפאַר אַבער האָט מען זיי אַפּט איינס צום
 צווייטן צו גאַסס גיין דערלויבט. דעמאַלט פלעגן זיי זיך אויפן
 קליינעם בענקעלע, וואָס אונטער די רויזן-קוסטעס, אוועקזעצן און
 ליב שפּילן זיך איינס מיטן צווייטן.

זוינמער איז דאָס שפּילן נישט מעגלעך געווען. די פענצטער
 זענען אַפּט אינגאַנצן פאַרפרוירן געוואָרן. נאָר דעמאַלט פלעגן
 די קינדער ביי די הרובעס קופערנע צענערס אַנוואַרעמען, זיי צום
 פאַרפרוירענעם גלאַז צוקוועטשן, און אזויערנאָך זענען שיינע און
 קיילעכדיקע לעכעלעך אַרויסגעקומען וואָס דורך יעדערן פון זיי
 פלעגט אַ פּריילעך אויגעלע אַרויסקוקן. די אויגעלעך האָבן צו דעם
 קליינעם יינגעלע און קליינעם מיידעלע געקערט. דאָס יינגעלע האָט
 מען גערופן קיי, און דאָס מיידעלע — גערדאָ. זומער האָבן זיי גע-
 קענט מיט איין שפּרונג איינס צום צווייטן קומען. ווינמער האָבן זיי
 מיידע צוליב דעם אַ סך טרעפּ אַרויף און אַראָפּ באַדאַרפּט איבער-
 גיין. איינמאַל איז אין דרויסן אַ שניי געאַנגען.

— דאָס פליען די ווייסע בינעלעך, — האָט די אַלמע באַבע
 געזאָגט.

— און ביי זיי איז אויך פאַרזאָן אַ מלכה? — האָט געפּרעגט דאָס
 קליינע יינגעלע: — ער האָט געוואוסט, אז ביי אמתע בינען איז אַ
 מלכה פאַרזאָן.

— יא, ס'פאַרזאָן, — האָט געזאָגט די באַבע, — זי פליט אַהין,
 וואו ס'קלייבן זיך וואָס מער בינעלעך צונויף. זי איז ברעסער פון זיי

אלע און זיצט קיינמאל אויף קיין ערם נישט איין: עס לאזט זי זיך אויף אונטן עראפ, און עס הויבט זי זיך איבערנייס אויף די שוואַר-צע וואַלקנס אויף. אמאל אין די ווינטער-נעכט פליט זי איבער די שטאַט-גאַסן ערום און קוקט אין די פענצטער צייטן, דעמאלט ווערן זיי פארפרוירן און באַדעקן זיך מיט משונה מוסטערן צוויגע, וואָס זענען אויף בלומען ענלעך.

— יא, מיר האָבן עס געזען! — האָבן די קינדער געזאָגט: זיי

זענען איבערצייגט געווען, אז דאָס זאַלץ איז טאַקע אמת.
— און אַהער קען די שניי-מלכה קומען? — האָט געפרעגט דאָס קליינע מיידעלע.

— זאָל זי נאָר קומען! — האָט געזאָגט דאָס יינגל: — וועל איך

זי אויפן וואַרעמען אויוון צרויפזעצן, וועט זי גאָר צעניין.
די באַבע זאָבער האָט אים איבערן קעפעלע געגלעט און מיט אַנדערע מעשיות פאַררעדט.

אויפדערנאָכט, ווען קיי איז שוין אין דערהיים און האַלב-אויסגעטאָן געווען, איז ער אויפן בענקל, וואָס נעבן פענצטער, צרויפ-געקראַכן און אין קליינעם לעכעלע קוקן גענומען. אייניקע שנייעלעך האָבן זיך אין דער לופט געדרייט און איינס פון זיי, סאַמע דאָס גרעס-טע, איז אויפן בלומען-קעסטל געבליבן. דאָס שנייעלע איז זאַלץ גרעסער און גרעסער געוואָרן, ביז מ'איז לסוף צו אַ דערוואַקסענער פרוי אויסגעוואַקסן, וועלכע איז אַנגעטאָן געווען אין אַן איידעלן געוועב זאַץ. וואָס איז, ווי פון מיליאָנען שנייעלעך, אויף שפּערג-לעך ענלעכע, אויסגעוועבט געווען. זי איז אומגעוויינלעך שיין און צאָרם געווען, זאָבער אינגאַנצן פון אייז — פון בלענדנדיקן און בל-שמשענדיקן אייז. און דאָך איז זי לעבעדיק געווען; אירע אויגן האָבן, ווי צוויי העלע שמערן, געבלישטשעט. נאָר אין זיי איז קיין מנוחה און קיין גוטס נישט געווען, זי האָט מיטן קאַפּ צום פענצטער צוגעשאַקלט און עפעס מיט דער האַנט גערופן. האָט זיך דאָס קליי-נע יינגעלע דערשראַקן און פון פענצטער צראַפגעשפרונגען. אין דער מינוט האָט אונטערן פענסטער עפעס אַ רעש זיך דערהערט, גלייך ווי אַ גרויסער פויגל וואַלט דאָרט דורכגעפליגן.

אויף מאַרגן איז דער דרויסן אַ לויטערער געווען, הגם אַ פראַם-טיקער, דערנאָך האָט געלאָזט, און דערנאָך איז דער פריילינג גע-

קומען. די זון האט געשיינט, דורך דער ערד האבן זיך גרעזעלעך
דורכגעשלאגן און די שוועלבעלעך האבן זייערע נעסמן געמאכט.
האבן זיך ווייטער פון די הייזער די פענצער געעפנט, און די קינדער
זענען ווי פריער אין זייער גערטנדל געזעסן, הויך און איבער אלע
הייזער העכער. דעם זומער האבן זיך די רויזן באזונדער-שיין
צעבליט. דאס קליינע מיידעלע האט אויסגעלערנט א לידעלע, וואו
ס'האט זיך פון רויזן גערעדט, און אז זי פלעגט עס זינגען, פלעגט זי
זיך אין אירע אייגענע רויזעלעך דערמאנען. האט זי עס אויך דעם
יינגעלע געזונגען, און ער האט איר אונטערהאלטן גענומען:
די רויזן זיי בליען און וואקסן, ווי שייך;

ביי אונדז איז דער זומער, דער זומער אליין...
און די קינדער האבן זיך איינס דאס אנדערע פאר די הענטלעך אג-
גענומען, די רויזן געקושט, אויף דער העלער זון געקוקט און גערעדט
מיט איר, גלייך ווי פאר זיי וואלט טאקע באמת אליין דער זומער
געשמאגען. וואס פאר א וואונדערלעכע זומערדיקע טעג דאס זענען
געווען! ווי גוט ס'איז געווען אונטער די שמעקנדיקע רויזן-קוסמעס
צו זיצן, וואס, ווי ס'האט זיך געדאכט, וועלן זיי גאר קיינמאל צו
בליען נישט אויפהערן.

איינמאל זענען קיי און גערדא אינאיינעם געזעסן און אין א
ביכל מיט געמעלן אריינגעקוקט וואו ס'זענען חיות און פויגלען
אויסגעמאלט געווען. פלוצים — דער שטאט-זינגער האט נאר-וואס
געהאט פינג אפגעשלאגן — האט קיי א געשריי געטאן: „אוי, ס'האט
מיד עפעס אין הארצן א שמאך געטאן! און אין אויג איז מיר אויך
עפעס אריין!“ האט אים דאס מיידעלע ארום האלז ארוםגענומען;
ער האט מיטן אויג געפינטלם, נאר אין אויג האט מען גארנישט
נישט געזען.

— דאכט זיך, שוין ארויס! — האט ער געזאגט, נאר ער האט
א מעות געהאט. דאס איז אים אין אויג איינס פון די פיצעלעך-
שטיקעלעך כשוף-שפיגל אריין, פון דעם, וואס איר געדענקט נאך
געוויס. — פון דעם מיאוסן שפיגל, וואס האט אלעס דערהויבנס און
שיינט, וואס האט זיך אין אים אפגעשפיגלט, צו נישט און מיאוס-
געמאכט, און פארקערט, אלעס נישט גוטס און ביחס קלאר ארויס-

געשטעלט, און פון יעדער זאך באַלד די פעלערן אויפגעדעקט. דעם
ארעמען קיי האט אזא מין שטיקעלע אין האַרצן געמראָפּן, און
ס'האט באַלד באַדארפּט אַ שטיק איין ווערן. דער ווייטיק איז
איבערגעגאַנגען, אַבער דאָס שטיקעלע איז געבליבן.

— וואָס וויינטוּ? — האָט ער גערדאַן געפרעגט — דו ווערסט
זייער מיאוס, אַז דו וויינט! ס'מוז דאָך מיר שוין נישט וויי! פע!
— גאָט ער פּלוצים אויסגעשריבן, — זע נאָר, ווי די רויז איז ווערן
דיק, און אַמ יענע איז דאָך אַ קרומע נאָר! בסך-הכל זענען דאָס גאָר
מיאוסע רויזן. אַזוינע מיאוסע, ווי דאָס קעסטל, אין וועלכן זיי
וואַקסן! — און מיט די ווערטער האָט ער מיטן פּוס איינע פּון די
קעסטלעך אַ שטופּ געמאַן און ביידע רויזן יענע אויסגעריסן.

— קיי, וואָס מוסטוּ? — האָט אויסגעשריגן דאָס מיידעלע. נאָר
אַז ער האָט דערזען, אַז זי האָט זיך דערשראָקן, האָט ער נאָך אַ רויז
אויסגעריסן, און דורכן פּענצטער פּון דער קליינער ליבער גערדאַן
אָוועקגעלאָפּן.

אַז זי פּלעגט שוין נאָכדעם צו אים מיטן ביכל מיט די בילדער
קומען, פּלעגט ער זאָגן, אַז דאָס ביכל מוּיג פאַר זויג-קינדער נאָר;
און אַז די באַבע פּלעגט זיי מעשיות דערציילן, פּלעגט קיי שוין באַ-
שמענדיק וואָס אַפּצופּרעגן געפינען. דאָס איז נאָך אַ קלייניקייט;
ווען נאָר ס'איז מעגלעך געווען, פּלעגט ער איר אויך נאָכקרימען.
דער באַבען: למשל, ער פּלעגט זיך איר פּון הינטן אַנידערשטעלן,
ברילן אַנטאַן און אַנהויבן נאָכמאַכן אין רעדן, פּונקט אַזוי ווי זי.
דאָס פּלעגט זיך אים זייער גוט איינגעבן, און אַלע, וואָס זענען
געווען דערביי, האָבן, קוקנדיק אויף אים, שטאַרק געלאַכט. אינ-
גיכן האָט זיך דאָס יינגל אויסגעלערנט נאָכקרימען אַלע, וואָס האָבן
אויף זיין גאַס געוואוינט. ער האָט געקאַנט זייערע אַלע „שטיק“
און נישט קיין שיינע מאַנירן באַמערקן, און דעריבער פּלעגט מען
וועגן אים זאָגן: „אַ, דאָס וואַקסט אַ יונג מיט ביינער!“ אין דעם
אַלעם אַבער זענען שולדיק געווען נאָר די שטיקלעך שפיגל, וואָס
האַבן אים אין אויג און אין האַרצן געמראָפּן. אַמ פאַרוואָס קיי
פּלעגט אפילו די קליינע גערדאַ דערגזענען, די, וואָס האָט אים
אַזוי און מיטן גאַנצן האַרצן ליב געהאַט.

איצט זענען אויך זיינע שפּילעכלעך נאָר אַנדערע, נישט ווי די

פריערדיקע, געווען: ער איז שוין נאָר אַ חקרן געוואָרן. איינמאל
איז אַ ווינטער-מאָג, ווען דער שניי איז מיט גרויסע פליצכעס גע-
פאלן, איז ער צו גערדאָן מיט אַ גרויס פאַרגרעסער-גלאַז געקומען,
און האָט די פּאַלע פון זיין גרין סורדזמל אויסגעשפּרייט, ס'זאלן
דערויף עמלעכע שנייעלעך אָנפאלן.

— גיב נאָר אַ קוק אין גלאַז, גערדאָ, — האָט ער געזאָגט. —
די שנייעלעך האָבן זיך איצט אַ סך גרעסער אויסגעוויזן און זיי
זענען אויף שיינע בלומען אָדער אויף צען-ווינקלדיקע שמערן ענלעך
געווען. ס'איז אויסגענומען-שיין געווען.

— זע, ווי קונציק דאָס איז געמאַכט, — האָט ער געזאָגט. —
די זענען אַ סך אינערעסאַנטער, ווי די אמתע בלומען! און אין
זיי איז קיין פעלער נישט: זיי זענען אַלע פולקאם-דיכטיקע. אַן
עכידה נאָר, וואָס זיי צעגייען אַזוי גיך.

באלד נאָך דעם איז קיי מיט גרויסע הענטשקעס און מיט אַ
שלימעלע אויף די פלייצעס געקומען, און גערדאָן אויפן אויער איינ-
גערויסט: מ'האָט מיר דערלויבט אויפן פּלאַץ, וווּ די יינגלעך שפּילן
זיך, „זיך שלימלען“ — איז ער אַוועקגעלאָפן.

אויפן פּלאַץ פלעגן אָפּט די סאַמע פאַרשייטסטע יינגלעך זייען
רע שלימעלעך צו די פויערים-שליפּנס צומשעפען, און אַזויערנאָך
פלעגט זיך זיי איינגעבן אַ גרויסע שמרעקע אָפּצופאַרן. דאָס איז
געווען שוין איינמאל גוט! אויפן צווייטן מאָג, ווען די שפּיל איז
סאַמע אין מיטן ברען געווען, איז איבערן פּלאַץ אַ גרויסער שליפּן
דורכגעפאַרן. אין שליפּן איז עפעס איינער אַ פאַרשוין געזעסן, אין
אַ ווייסן פעלץ איינגעהילט און אין אַ גרויס היטל אַ פוטערנס. דער
שליפּן איז צוויי מאל דעם פּלאַץ אַרומגעפאַרן; האָט קיי אויף גיך
צום גרויסן שליפּן זיין קליין שלימעלע צוגעטשעפעט און אינאיי-
נעם מיט אים אַוועק. האָט דער שליפּן אַ גיכערן פאַר געטאַן און
איז אַ נאַנטער גאַס פאַרקערעוועט; די, וואָס איז אין שליפּן געזעסן,
האָט זיך אומגעקוקט און צו קיי מיטן קאַפּ אַ שאַקל געטאַן, גלייך
זוי זיי וואַלטן שוין פון לאַנג באַקאַנטע געווען. יעדעס מאל, ווען

קיי האם געוואלט זיין שלימעלע אפשמעפען, האט אים יענע מיטן
 קאפ געשאקלט, און קיי איז ווייטער געפארן. לסוף זענען די פון
 די שמאטטויערן ארויסגעפארן. דאס איז אז געדיכטער שניי גע-
 באנגען, אז דאס יינגל האט גארנישט נישט געזען פאר זיך, און דאס
 פארן איז אלץ ניקער געווארן. לסוף האט ער דאס שמריקל ארויס-
 געלאזט, כדי זיך פון גרויסן שלימן אפשמעפען, האט עס אבער נישט
 געהאלפן: דאס שלימעלע האט זיך נישט אפגעשטעפעט און ווייטער
 פיל פון בויגן געפלוויגן. האט דעמאלט קיי הויך צו שרייען אונטע-
 הויבן, האט אים אבער קינער נישט געהערט; דער שניי איז, ווי
 פריער, אין פליאכעס געפאלן, און דאס שלימעלע האט זיך ווייטער
 געמראגן, ערמער-זויי אונטערגעשפרונגען, גלייך ווי ס'וואלט איר
 בער גראכנס און פלויטן איבערגעמאנצט. האט זיך קיי שרעקלעך
 דערשראקן. ער האט געוואלט זיך עפעס אין א תפילה דערמאנען.
 נאר אנטשאט דער תפילה האט ער אין איין חורן געהאלטן: „איין
 מאל איינס — איז איינס.“

די שניי-פליאכעס זענען גרעסער און גרעסער געווארן; ביז
 לסוף זענען זיי אויף גרויסע ווייכע הינער ענלעך געווארן. פלוצים
 האבן זיי אין דער זייט א שפרונג געמאך, דער גרויסער שלימן האט
 זיך אפגעשטעלט, און די, וואס איז אין אים געזעסן, האט זיך פון
 ארט אויפגעהויבן. דער פעלץ און דאס הימל האבן אויסגעוויזן
 צו זיין פון שניי געמאכט, און די אומבאקאנטע — א הויכע, א
 א שמאלטיקע און בלענדנדיקע פרוי א ווייסע. דאס איז די שניי-
 מלכה געווען.

— הא, גוף זיך דורכגעשליסלט! — האט זי געזאגט. — נאר
 נאך-וואס זאלסטו פירן? קלייב זיך צו מיר אונטערן בערך-פעלץ
 ארונטער! — און זי האט אים צו זיך אין שלימן אריינגעזעצט, האט
 אים מיט איר פעלץ צוגעדעקט. און אים האט זיך געדאכט, אז ער
 איז אין א שניי-בארג איינגעזונקען.

— נו, וואס? שוין נישט קאלט? — האט זי אים א פרעג געמאך
 און אין שמערן א קוש געמאך. א, דער קוש אירער איז קעלטער

פון איין געווען! ער האט אים אין סאמע הארצן דערלאנגט, וואס
איז שוין סיי ווי סיי אויף האלב צו א שטיק איין געווארן. קיי האט
זיך געדאכט, אז אט באלד שטארבט ער. נאר דאס האט געדויערט
איין מינוט נאר; נאכדעם איז אים גוט געווארן, און ער האט מער
שוין קיין קעלט נישט געפילט.

— מיין שלימעלע! פארגעס נישט מיין שלימעלע! — דאס איז
זיין ערשמער געדאנק געווען. און דאס שלימעלע איז צו איינע פון
די ווייסע הינער צונגעבונדן געווארן, וואס האט נאך זיי נאכלויפנדיק,
שוין מיט דעם אויפן רוקן זיך נאכגעטראגן. דאן האט די שניי-מלכה
קיי נאך אסאל א קוש געמאן, און דער קוש האט אים געמאכט פאר-
געסן אי אן גערדאן אי אן דער באבען, אי להלומין אן אלע אין
דערהיים.

— מער וועל איך דיך שוין נישט קושן! — האט געזאגט די
שניי-מלכה, — אלא נישט, וועל איך דיך אויף פויט דערקושן.

קיי האט אויף איר א קוק געמאן; איז זי שוין געווען — אום-
געוויינלעך! קיין מער קלוגן און ליבן פנים פון אירן האט ער זיך
נאר נישט געקענט פארשמעלן. איצט האט זי אים שוין נישט אים-
געוויזן פון אייז צו זיין, ווי דעמאלט, ווען זי האט אים דורכן פענס-
מער מיטן קאפ געשאקלט. אין זיינע אויגן האט זי ווי די פולקר
מענהייט אליין איצט אויסגעזען. ער האט שוין מער פאר איר קיין
מורא נישט געפילט און ער האט איר אנגעהויבן דערציילן וועגן אלץ:
זוי אזוי ער קאן אפילו תשבורת אויפן קאפ רעכענען, און ווי אזוי ער
ווייסט דעם שמה פון יעדן לאנד און די צאל איינוואוינער פון דעם.
און די שניי-מלכה האט אלץ געהערט און געשמייכלט. דאן איז אים
אין זינען געקומען, אז ער ווייסט, דאכט זיך, גאר זייער ווייניק, און
ער האט פאר זיך אין דער לופט-שמרעקע א קוק געמאן. אין דער
מינוט האט זיך מיט אים די שניי-מלכה הויך און אין סאמע דער
שווארצער כמארע אריין אויפגעהויבן; דארט ארום האט דער שניי-
שמורעם געווינט און געוואיעט, ווי ער וואלט אלסע לידער אזוינע
געזונגען. און זיי זענען איבער וועלדער און אזערעס, איבער ימים
און קאנטינענטן געפליגן; אונטער זיי האט א קאלטער ווינט גע-

פייפּ, וועלף האַבן געוואַיעט, דער שניי האַט געבלישמשעט, און
שוואַרצע ראַבן האַבן זיך מיט שלעכט-נביאותדיקן קראַ-קראַ גע-
פּראַנגן. נאָר הויך אויפן הימל האַט אַ לבנה געלויכטן, אַ גרויסע און
ליכטיקע, און אַם אויף איר האַט קיי די גאַנצע ווינטערנאַכט גע-
קוקט. ביימאָג איז ער ביי די פיס פון דער שניי-מלכה געשלאָפּן.

דריטע מעשה

דאס בלומען-געטראנדל פון דער פרוי, וואס האט כשרה געקענט

וואס-זשע איז געווארן מיט דער קליינער גערדא, אז קיי איז א היים נישט געקומען? וואו איז ער אהינגעקומען? קיינער האט נישט געוואוסט, קיינער האט דערויף קיין ענטפער נישט געקענט געבן. די יינגלעך האבן נאר דערציילט, אז זיי האבן געזען, ווי ער האט זיך שלימעלע צו איינעם א גרויסערמיקן און גרויסן שליטן צוגעבונדן, און ווי אזוי יענער שליטן האט אין א נאענטער און שכנישער גאס אפגעקערט און פון דארטן צו די שטאט-טויערן אוועק. אבער קיי-נער האט נישט געוואוסט, וואס נאכדעם איז מיט אים געשען.

א סך פערען האט מען פארגאסן אויף קיי, אבער מער פון אלע און לענגער פון אלע האט גערדא געוויינט. נאכדעם האט מען אים געהויבן זאגן, אז ער איז געשמארבן, מעגלעך אין טיך דערטרונקען געווארן, אין דעם טיך, וואס גייט נעבן דער שטאט דורך. א, וואס פאר א לאנגער און טרויעריקער ווינטער דאס איז געווען!
נאר אס האט זיך דער פריילינג אומגעקערט, און מיט אים אויך די זון, די לויטערע און ווארעמע.

— קיי איז געשמארבן! — האט געזאגט די קליינע גערדא.
— כ'לויב נישט! — האט געענטפערט די זון.
— ער איז געשמארבן, ער איז נישטא! — האט זי צו די שוועל-בעלעך געזאגט.

— טיר גלויבן נישט! — האבן יענע געענטפערט. ביז גערדא אליין האט לסוף שוין צו גלויבן אויפגעהערט.
— איד וועל אנטאן די נייע רויטע שיכעלעך מינע, די וואס קיי האט נאך נישט געזען, — האט זי געזאגט אין א פריסארבן

איינמאל, — און כ'וועל צום מייד אראפגיין און ביי אים א פרעג
סאן דארט.

ס'איז נאך זעער פרי געווען, האט זי די באבע, וואס איז נאך
געשלאפן דעמאלט, א קוש געמאן, האט די רוימע שיכעלעך אג-
געמאן און איינע אליין אונטער דער שמאט צום מייד אוועקגעגאן.
— ס'איז אמת, אז דו האסט צו זיך מיין קליינעם חבר צוגענומען?
כ'וועל דיר שענקען מיין רוימע שיכעלעך, אויב דו וועסט מיר אים
צוריק אפגעבן.

און איר האט זיך געדאכט, אז די כוואליעס ווינקען צו איר
נישט געוויינלעך. האט זי דאן פון זיך די סאמע בעסטע זאך אירע,
די נייע רוימע שיכעלעך אראפגענומען און אין מייד אריינגעווארפן.
זענען אבער די שיכעלעך נישט ווייט פון ברעג געפאלן, האבן זיי די
כוואליעס ווידער אויף דער ערד ארויסגעטראגן. ס'האט זיך געדאכט,
אז דער מייד וויל נישט איר בעסטע זאך נעמען, דערפאר וויל ער
קען איר צוריק קיי נישט געבן. נאר גערדא האט געמיינט, אז זי
האט די שיכעלעך נישט גענוג ווייט אריינגעווארפן, איז זי דעריבער
אין שיפל, וואס איז אין משערעס געשמאנען, אריינגעגאנגען, זיך
אויפן סאמע עק אוועקגעשמעלט און פון דארטן די שיכעלעך אין
וואסער אריינגעווארפן. איז אבער דאס שיפל נישט געעבונדן גע-
ווען, איז עס פונם שמויס, וואס דאס מיידעלע האט זעס געגעבן,
פונם ברעג אוועקגעגאן. האט דאס גערדא באמערקט און זיך ארויס-
גיין געאיילט, נאר איידער זי האט זיך געריירט צום צווייטן עק
דערגיין, האט זיך דאס שיפל שוין אויף אן ארשין אוודאי פונם ברעג
אפגעמיילט, און דער שטראם האט דאס גיך און אראפ מייד
אראפגעשלעפט.

האט זיך גערדא נישט אויף קיין קאמאווועס דערשראקן און
היינען אנגעהויבן. אבער נאר די שפערלען האבן זי דערהערן גע-
קענט, זענען זיי אבער נישט בכוח געווען אויף דער ערד זי צו ברעג-
גען; זיי זענען נאר פאזע ברעג געפלויגן און געמשיריקעט: „אם
אויך מיר! אם אויך מיר!“ ווי זיי וואלטן זי דערמיט מרייסמן גע-
וואלט. און דאס שיפל דערווייל האט זיך אלץ מיטן שטראם געטראג-

די אלטע איז אין וואַסער אַריינגעגאַן, מיט דער קוליע דאָס שיפל פאַרשטע-
פּעט, עס צום ברעג צוגעצויגן און גערדאן אויפן ברעג אַרויסגעטרעגן.

גן. און די קליינע גערדע איז דערין שמיל און ווי א שייבעלע געזעסן
און אין די הוילע זעקעלעך נאר: אירע שיבעלעך זענען דעם שיפל
נאכגעשוואומען, אבער דעריאגן עס האבן זיי נישט געקענט, ווייל דאס
שיפעלע איז גיכער געשוואומען. און אויף ביידע ברעגעס איז געווען
פון וואס הנאה צו האבן: אומעסום האבן זיך שיינע בלומען געווירן,
ביימער און בערגלעך, אויף וועלכע ס'האבן זיך קי און שאף געפא-
שעט; נאר קיין מענטשן האט מען אין ערגעץ נישט געזען.

— מעגלעך, אז דער טייך טראגט מיך נאר צו קיי! — האט
גערדע א טראכט געמאט און פון דעם געדאנק פריילעכער געווארן.
האט זי זיך אויפגעשטעלט און אין א משך פון שעהן אלץ אויף די
שיינע און גרינע ברעגעס געקוקט. למוף איז זי צו א גרויסן וויינישל-
סאך צוגעשוואומען, וואו ס'איז א קליין שטיבעלע געשטאנען מיט
עפעס משונה רוימע און גרינע פענצער צווינע; דער דאך פון שטי-
בעלע איז א שטרויענער געווען, און הארט פאר דער שטוב זענען
צוויי הילצערנע סאלדאטן געשטאנען, וואס האבן די דורכפארער
מיט די ביקסן „כבוד“ אפגעגעבן. האט גערדע צו די סאלדאטן א
געשריי געמאט, ווייל זי האט זיי פאר לעבעדיקע גערעכנט, נאר קיין
ענטפער האט זי, פארשטייט זיך, נישט באקומען. איז זי צו זיי שוין
נאר נאנט צוגעשוואומען, און נאך העכער א געשריי געמאט. דאן איז
פון שטיבעלע אן אלטע פרוי, אויף א קוליע אָנגעשפארט, אַרויס-
געגאָן. אויפן קאפּ ביי איר איז א גרויסער הוט געווען מיט די וואיני-
דערלעכסטע בלומען באצירט.

— אַרעם מיידעלע! — האט די אלטע פרוי געזאגט: — ווי אזוי
ביסטו אויף אזא מין שטראטיקן טייך געקומען און אזוי ווייט אוועק-
געשוואומען?

און די אלטע איז אין וואסער אַריינגעגאָן מיט דער קוליע דאָס
שיפל פארטשעפעט, עס צום ברעג צוגעצויגן און גערדען אויפן ברעג
ארויסגעטראָגן.

האט זיך גערדע שטארק דערפרייט, וויימער אויף דער ערד
קומענדיק, הגם זי האט פאר דער אומבאקאנטער אלטער א ביסל
מורא געהאט.

— קום אהער, דערצייל מיר, ווער דו ביסט און ווי קומסטו אהער, — האָט געזאָגט די אלמע.

און גערדאָ האָט איר אַלץ דערציילט. די אלמע, פון איר זייט, האָט, זי אויסהערנדיק, נאָר מיטן קאָפּ געשאַקלט און עפעס גע- בורמ־שעט: „הם! הם!“ נאָר אז גערדאָ האָט איר דערציילן געענ- דיקט, אויך צו איר זיך מיט דער פראַגע געווענדעט, צי האָט זי נישט געזען דעם קליינעם קיי, האָט איר די אלמע פרוי געענטפערט, אז ער איז נאָך דאָ נישט דורכגעפאַרן, נאָר ער וועט געוויס דורכפאַרן, און דערווייל זאל זי זיך נישט זאָרגן: — אָט עס וויינשל, קוק אויף די בלומען, זיי זענען אַ סך שענער פון די וואָס זענען אין די ביכלעך אויסגעמאַלט; יעדער בלימל קען אַ מעשה דערציילן. — און דאָ האָט זי גערדאָ פאַר דער האַנט אַנגענומען, זי אין שטוב אַררינגע- פירט און די מיר פאַרמאַכט.

די פענצטער אין שטיבעלע זענען שטאַרק הויך פון דר־ערד געווען, און די טאַפליעס אין זיי זענען רוימע, בלויע און געלע גע- שטאַנען, אזוי אז די טאַג־שיין, דורך זיי דורכגייענדיק, האָט פאַר- שידענע פאַרבן אַנגענומען. אויפן טיש זענען טייערע וויינשל געלעגן, און גערדאָ האָט דערלויבעניש באַקומען עסן וויפיל זי וויל. און בשעת זי האָט דאָ געגעסן, האָט איר דערווייל די אלמע מיט אַ גאַלדן קעמל אירע ליכטיקע האָר צעקעמט. און די האָר האָבן זיך געקרייזלט און ווי גאַלד געבלישמשעט, און איר ליב פנימל, דאָס קיילעכיקע און ווי אַ רויז, דאָס פרישע, אַרומגעברוימט.

— ס'האָט זיך מיר שוין לאַנג געוואַלט אזאָ קליין טיידעלע האַבן, — האָט געזאָגט די אלמע. — אָט וועסטו זען, ווי גוט מיר וועלן דאָ לעבן!

און וואָס מער זי האָט איר די האָר געקעמט, אַלץ מער האָט יענע אַן איר קליינעם חבר קיי פאַרגעסן. וואָרים די אלמע איז אַ מכשפה געווען. הגם אפילו נישט קיין שלעכטע. זי האָט נאָר אַ ביכעלע געכישופט, אי דאָס נאָר צוליב איר הנאה וועגן, און דערצו נאָך האָט זיך איר זעער געוואַלט גערדאָן ביי זיך פאַרהאַלטן. און דעריבער איז זי אין סאָד אַריסגעגאַן און האָט מיט איר קוליע איבער אַלע רויזן־קוסטעס אַ מאַך געמאַן; און הגם די בלומען זענען דעמאַלט

פּתקם אין פולער בליעכץ זייערער אַנגעמאַן געווען. נאָר פאַר דער
אַלמעקס סאַך זענען זיי אין איין כּהרף-עין אין דער נאַסער ערד
אַרײַן, אַזוי אַז פּון זיי איז קיין סימן אפילו נישט געבליבן. די אַלמע
האַט מורא געהאַט, אַז אויב זי וועט די רויזן זען, וועט זי זיך אַז
איריקע דערמאַנען און צוגלייך אויך אַז קיי — און וועט אַנמלויפן
פּון איר.

דערנאָך האָט זי גערדאַן צו זיך אין בלומען-גערטנדל אַרײַן-
געפירט. אַך, זוי גוט ס'איז דאַרמין געווען, ווי וואונדערלעך ס'האַט
געשמעקט דאַרמין! אַלערליי בלומען פּון אַלע צײַטן יאָר האָבן זיך
דאַרמין מיט זייער גאַנצער פּראַכט אַרויסגעוויזן, קיין ביכל מיט קיינע
געמעלן האָט נישט געקענט זיין שענער און פּילפאַרביקער. גערדאַ
האַט פּון פּרייד אַזש שפּרינגען אַנגעהויבן, און געשפּילט זיך אַזוי
לאַנג, ביז די זון איז אונטער די הויכע וויינשל-ביימער פאַרגאַן.
דערנאָך האָט זי די אַלמע אין אַ גוט בעמעלע מיט רוימע קישעלעך
אַרײַנגעלייגט, און זי איז זיס אַנמשלאַפן געוואָרן און אַזוינע וואונ-
דערלעכע חלומות געזען, וואָס ס'זעט נאָר אַ בת-מלכה ערב דער
חתונה אירער.

אויפן צווייטן טאָג האָט זי זיך ווייטער אויף דער זון מיט די
בלומען געשפּילט. אַזוי זענען אַ סך מעג אַוועקגעגאַן, גערדאַ האָט
געקענט יעדעס בלימל פּון סאַך; און הגם ס'זענען דאַרמין אַ פּולע גע-
ווען, דאך האָט זיך איר אַלץ געדאַכט, אַז עפעס איינע אַ בלום פעלט
דאַרמין; נאָר וואסערע אַזוינע — דאַס האָט זי נישט געוואָסן.

נאָר אַט איז זי איינמאַל געזעסן און אויף דער אַלמעקס הוט
מיט די אויסגעמאַלמע בלומען זיך פאַרקוקט — און די שענסמע פּון
די הוט-בלומען זענען די רויזן געווען. די אַלמע, אַז זי האָט די רויזן
פּון סאַך און דער ערד פאַרמריבן, האָט גאָר פאַרגעסן זיי אויך פּון
איר הוט אַפּרייסן. אַזוי טרעפט כּסדר מיט דעם, וואָס איז פאַרדולט
און איילט זיך.

— „וואָס הייסט?" — האָט אויסגעשריגן גערדאַ. — „זאַל זיין,
אַז דאַ זענען גאָר קיין רויזן נישט?"

און זי איז צו די קלומבעס אַוועקגעלאַפן, געזוכט און געזוכט,
און קיין רויזן דאַרמין טאַקע נישט געפונען. האָט זי זיך דאַן אויף

דער ערד אַנידערגעזעצט און זיך צעוויינט, דערביי זענען אירע
טרערן פונקט אויף דעם ארט געפאלן. וווּ איינער אַ לויזן-קוסט איז
אין דער ערד צריין. ווי גאר די הייסע טרערן דעם מיידעלעס האָבן
די ערד באַגעצט, אזוי איז דער קוסט באַלד אויף אויסן צוריס, און
אזוי בליענדיק, פונקט ווי ער איז בשעת זיין פאַרשוואַנדן ווערן
געווען. האָט גערדא אים צרומגענומען, אלע זיינע רויזן אויסגע-
קושט און דערביי זיך אַן אירע אייגענע, וואָס זי האָט אינדערהיים
געלאָזט, דערמאַנט, און צוגלייך אויך אַן קיי, אַן קליינעם.

— אַך, ווי איך האָב זיך עס דאָ פאַרזאַמט! — האָט געזאָגט
דאָס מיידעלע. — איך דאַרף דאָך קיי אַפּוּכין! ווייסט איר נישט, וווּ
ער איז? — האָט זי ביי די רויזן אַ פּרעג געמאַן — ווי מיינט איר,
ער לעבט נאָך?

— יא, ער לעבט! — האָבן געענטפערט די רויזן: — מיר זען
נען דאָך אין דער ערד געווען, דאַרט, וווּ די טויטע געפינען זיך, און
קיי איז דאַרט נישטאָ.

— אַ דאַנק! — האָט געזאָגט גערדא און צו די אַנדערע כלל
מען צולויפנדיק, האָט זי אין זייערע בעכערלעך צריינגעקוקט און
געפרעגט: — ווייסט איר נישט, וואו געפינט זיך קיי דער קליינער?
נאָר יעדעס בלימעלע, אויף דער זון זיך וואַרעמענדיק, האָט
נאָר וועגן זיין אייגענער געשיכטע געטראַכט. גערדא האָט נישט
איינע אזא געשיכטע אויסגעהערט, אָבער אין קיינער האָט זיך וועגן
קיי נישט גערעדט.

אַמ-וואָס מ'האַט איר די פייערדיקע ליליע דערציילט:
— דו הערטסט דעם פויק? בום! בום! ער פאַרמאַגט נישט מער,
ווי אַט זי צוויי קלאַנגען נאָר: בום! בום! הער די קבורה-געוויינען
פון די פרויען, הער די הויכע אויסגעשרייען פון די גלחים! איינ-
געהילט אין איר לאַנגן, רויטן מאַנמל שטייט אויפן שייטערהויפן
אַן אינדיאַנישע פרוי; דער פלאַם האָט פייערדיק זי מיט איר שויטן
מאָן צרומגעכאַפט. די אינדיאַנערין אָבער טראַכט איצט נאָר וועגן
דעם, וואָס וועט נאָך אויף דער ערד דאָ בלייבן, וועגן דעם, וועמענס
פייערדיקע בליקן האָבן געברענט איר האַרץ-שאַרקער, ווי דער
פלאַם, וואָס וועט באַלד פון איר קערפער אַש מאַכן. קען דער פלאַם

פון הארצן אין פלאם פון שיימעהויפן פארלאשן ווערן?
 — דאס פארשטיי איך נאך נישט, — האָט געזאָגט גערדאָ.
 — דאָס איז מיין געשיכטע, — האָט געזאָגט די פייערדיקע ליליע.
 וואָס־זשע האָט דער האָפּן דערציילט?
 — אויף אַ שמאל באַרג־סעשקעלע פון אויבן שטייט אַן אלמער
 רימער־שלאַם. געדיכט גרינס פלעכט זיך אַרום זיינע אלמע וועגס,
 די רוימע, און אַרום דעם באַלקאָן, אויף וועלכן אַ שיינהייט אַ מיידל
 שטייט; זי האָט זיך איבער דער פאַרענשטע אַריבערגעבויגן און
 אויפן וועג אַראָפּגעקומפּ. קיין רויז קען זיך צו איר מיט איר פריש־
 קיים נישט גלייכן. קיין בלעטעלע פון עפל־בליט, וואָס דער
 ווינט פאַרטראַגט, קען זי אין גרינגקייט נישט איבערשטייגן. ווי
 ס'רוישט איר זיידן קלייד דאָס פּרעכטיקע! — וואָס־זשע קומט ער
 נישט?

— דו רעדסט פון קיי? — האָט געפרעגט גערדאָ.
 — ניין, דאָס דערצייל איך נאָר מיין געשיכטע, מיטע פרוימען.
 — האָט געענטפערט דער האָפּן.
 וואָס־זשע האָט דאָס קליינע שניי־גלעקל דערציילט?
 — צווישן די ביימער אויף אַ שמריק הענגט אַ ברעם אַ לאַנגע:
 דאָס איז אַ הוידלקע. צוויי אויסגעצייכנט־שיינע מיידעלעך — די
 קליידעלעך אויף זיי זענען ווייס, ווי שניי, און לאַנגע, גרינע סמענ־
 געס פליען זיי ביי די הימעלעך אַרום — זיצן אויף איר און הויצען
 זיך; דאָס עלמערע ברודערל שטייט אין מיטן דער ברעם, די שמריק
 מיט די איינגעבויגענע הענט אַרומגענומען, ער זאל נישט אַראָפּפאַלן.
 און איין האַנט האַלט ער אַ שאַלעכל. און אין דער צווייטער אַ ליימען
 רערעלע; ער לאָזט זיפּך־בלאָזן. די הוידלקע הויבט זיך אויף, און
 די זיפּך־בלאָזן פליען אין דער הויך אַרויף, אין אלע פאַרבן פון דעם
 רענגבויגן שפּילנדיק; דאָס לעצטע בלעזעלע הענגט נאָך אויפן שפיץ
 פון רערעלע, און דער ווינט שאַקלט עס אין פאַרשידענע זייפּן. די
 הוידלקע הוידעט זיך אַהין און צוריק; דאָס קליינע שוואַרצע הינמל,
 וואָס איז ווי אַ בלעטל גרינג, הויבט זיך אויף די הינטערשטע פּיס־
 לעך אויף און וויל אויף דער ברעם אַרויפּשפּרינגען; די ברעם פליט,
 דאָס הינמל קערט זיך איבער, האַנוקעט און כעסט זיך, די קינדער

דייצן זיך דערמיט, און די זייפך-בלאזן צו-נישט ווערן... די הויז-
דיקע ברעם, די צונישטווערנדיקע זייפך-בלאזן, אט דאס איז מײן
לידעלע.

— מעגלעך, אז זי איז שייך, די געשיכטע דיינע, — האט גע-
זאגט גערדא: אבער דו דערציילסט אזוי פרויעריק און דו דערמאנסט
גאר נישט וועגן קליינעם קיי.

און זי איז צו די היאצינטן אַוועקגעגאן.

— אַמאָל זענען געווען דריי שוועסטער-שיינהייטן, אזוינע לופט-
טיקע און צארמע, — האבן דערציילט די היאצינטן: — ביי איינער
איז דאס קלייד רויט געווען, ביי דער צווייטער בלוי, און ביי דער
דריטער אינגאנצן ווייס. אַנגענומען פאַר די הענט פלעגן זיי ביי דער
לכנה-שיין אויפן ברעג פון אַ שמילער אַזערע מאַנצן. דאָס זענען
נישט קיין עלפן געווען, נאָר מענטשלעכע באַשעפענישן. פונם וואַלד
האַט זיך אַ טייערער ריח געפראָגן, און די מיידעלעך זענען אַהין
פאַרשוואַנדן געוואָרן. דער ריח איז נאָך שפאַרקער געוואָרן; האָבן
זיך דריי פרוּמעס — אין זיי זענען די שיינהייטן די שוועסטער גע-
לעגן — פון וואַלד אַרויסבאַוויזן און אויף דער אַזערע געשווומען. די
גלי-ווערעמלעך האָבן זיך אַרום זיי געפראָגן, ווי פּייערלעך בלאַנ-
דזשענדיקע. וואָס איז דאָס? שלאַפן זיי, צי זענען זיי געשטאַרבן די
שוועסטער-מענצערין? דער בלומען-ריח זאָגט, אז זיי זענען גע-
שטאַרבן; די נאַכט-גלעקער צו קבורה קלינגען.

— איר ווארפט אויף מיר אַן אַ מרה-שחורה! — האט געזאגט
די קליינע גערדא. — איר שמעקט אזוי שפאַרק, — און איך מוז
נישט ווילנדיק פון געשטאַרבענע מיידלעך פראַכטן. זאל זיין, אז דער
קליינער קיי איז געשטאַרבן? די רויזן זענען דאך אונטער דער ערד
געווען און זיי זאָגן, אז ער איז דאָרט נישטאַ.

— דיין-דיין! — האבן זיך די היאצינטן-גלעקעלעך צעקלונג-
גען. — מיר קלינגען נישט נאָכן קליינעם קיי, מיר קענען אים גארן
נישט! דאָס זינגען מיר דאָס לידעלע אונדזערס — דאָס איינציקע,
וואָס מיר פאַרמאָגן.

און גערדא האט זיך צו דער מאַרגאַריטקע געקערט, וואָס האָט
פון צווישן בלישטשענדיקע גרינע בלעמעלעך אַרויסגעקוקט.

— דו ביסט געראטן אין א קליין זונעלע! — האט איר געזאגט
גערדא. — נאך מיר, אויב דו ווייסט, וואו זאל איך מיין שפיל-חבר זוכן?
און די מארגארעטע האט זיך נאך מער צעשיינט און אויף
גערדאן א קוק געטאן. וואס פאר א לידעלע קען זי איר זינגען? אך,
אז אויך דערין רעדט זיך נישט פון קיי.

אויף איינעם א הויף האט די זון אזוי געווארעמט אינם ערשטן
פרילינגס-טאג; אירע שמרצלן האבן זיך געגליטשט איבער די ווייסע
ווענט פון דער שכן-שטוב, וואס נעבן איר איז דאס ערשטע געלע
בלימעלע אויסגעוואקסן און, ווי א גאלדענע, אונטער די ווארעמע
זון-שמרצלן געבלישמשעט. אויפן הויף איז אין איר שטול די אלטע
באבע געזעסן; איר אייניקל, א שיין ארעם דינסט-מידעלע, איז צו
איר געוואר-זוערן געקומען און זי געקושט, די אלטע, איר קוש איר,
ווי אמת גאלד, היין געווען; גאלד אויף די ליפן, גאלד אין הארצן,
און גאלד אין דער שעה, דער פרימארגנדיקער! ... אט איז דאס
לידעלע מיינט אינגאנצן! — האט געענדיקט די מארגארעטע.

— ארעמע באבע מיינע! — האט גערדא מיט א זיפץ געזאגט.
— געוויס בענקסט זי נאך מיר און זאגסט זיך פאר מיר, ווי פארן
קליינעם קיי. נאר אינגיכן וועל איך זיך אומקערן און אויך אים מיט
זיך מיטברענגען. ס'איז נאר אומזיסט צו די בלומען זיך צו ווענדן.
זיי ווייסן נאר די איינע לידלעך זייערע, און וואס איך דארף, וועלן
זיי מיר נישט זאגן.

און זי האט איר קליידעלע פארנומען, ס'זאל איר גרינגער זיין
צו לויפן. נאר די געלע ליליע האט איר איבער די פיסלעך א שטייט
געטאן, אז זי האט איבער איר איבערשפרינגען געוואלט. האט זיך
גערדא דאן אפגעשטעלט, אויפן בלימל מיטן לאנגן שמעקעלע א
קוק געטאן און געפרעגט: „אפשר ווייסטו מיר עפעס צו דערצוילן?“
— און זי האט זיך נאענט צו דער געלער ליליע אנגעבוהן. וואס-זשע
האט יענע איר דערצוילט?

— איר קען זיך אליין זען און זיך שפיגלען אין זיך! — האט
געזאגט דאס בלימל. — א, וואס פאר א מיינערער ריח ס'איז ביי
מיר! דארט פון אויבן אין צימערל, וואס אונטערן דאך, שטייט א
האלב-אנגעטאנענע קליינע מענצערין; זי שטייט אמאל אויף איין

פוס, און אסאל אויפן צווייטן: די גאנצע וועלט איז ביי איר אונ-
טער די פיס; זי איז נישט מער, ווי אן אויגן-פארבלענדעניש. זי
גיסט וואסער פון טיי-קענדל אויף א שטיקל באטעריע, וואס זי האלט
אין די הענט — דאס איז איר גארמעלע: — ריינקייט — איז א גר-
מע זאך! דאס ווייסע קלייד הענגט אויפן הענגער, ס'איז אויך מיט
וואסער פון טיי-קענדל אויסגעוואשן און אויפן דאך אויסגעטריקנט;
זי טוט-עס אן, ווארפט אויף די אקסלען א העל, געל טיכל צרויף,
פון וואס דאס קלייד זעט נאך ווייסער אויס. אט האט זי ווידער א
פוס אויסגעצויגן. — זע נאר, ווי זי שטייט אויף א שפיץ-טיכל
דארט! ווי אויף א בלומען-שטענגעלע!... איך קען אליין זיך זען.
און זיך שפיגלען אין זיך!

— דאס אינטערעסירט מיך ווייניק! — האט געזאגט גערדא.
איבעריק געווען צו דערצייילן! און זי איז צום צווייטן גע-
טנדל צוועקגעלאפן.

דאס מירל איז פארשלאסן געווען. האט זי אבער אזא שטארקן
נעם געטאן ביים פארזשאווערן פאררוקער, אז ער האט זיך באלד
אויפגערוקט. דאס מירל האט זיך אויפגעעפנט, און גערדא האט זיך
בארוויס לויפן געלאזט. דריי מאל האט זי זיך אויף צוריק אומגע-
קוקט, נאר קיינער איז איר נישט גאכגעלאפן. לסוף האט זי זיך
זייער איינגעמידט און האט זיך אויף א גרויסן שטיין צפרוען און-
דערגעזעצט. ערשט דאן האט זי זיך צורומגעקוקט און באמערקט,
אז דער זומער איז שוין צוועקגעגאן און אין דרויסן איז שוין
שפעטער הארבסט. אין טייערן סאך פון דער אלטער פרוי, וואו די
זון האט א קיילעכיק יאר געשיינט און וואו ס'האבן בלומען פון אלע
צייטן יאר געבליבן, האט מען דאס, פארשטייט זיך, באמערקן נישט
געקענט.

— מיין גאט, ווי איך האב זיך עס פארזאמט! — האט אויס-
געשריען די קליינע גערדא. — אט איז שוין דער הארבסט אנגע-
קומען; ס'איז נישט קיין צייט אויף רוען ציצנד! — און זי האט
זיך פון צרט אויפגעהויבן, אויף ווייטער אין וועג זיך לאזן.

א, ווי ס'האבן איר די פארוואונדעטע פיסלעך ווי געטאן און
געבראכט! און ארום איז אזוי קאלט און ברוגז אלץ געווען. די

לאנגע ווערבע-בלעמלעך זענען שוין אינגאנצן געל געווארן, און
מים גרויסע מראפנס האט פון זיי דער מוי געקאפעט; איינס נאכן
אנדערן זענען די בלעמלעך פון די ביימער אראפגעפאלן. אליין נאך
דער דארן האט נאך זיינע פרוכט געהאט, אבער זיי זענען הארט
און אייליק געווען. די גאנצע וועלט האט זיך אויסגעווין גרוי און
ברוגז.

פערמע מעשה

דער פרינץ מיט דער פרינצעפין

גערדע האט ווייטער באדארפט אפרוען. אנטקעגן דעם ארט, וואו זי איז געזעסן, איז א גרויסער ראב ארומגעשפרונג-גען. ער האט לאנג אויפן מיידעלע געקוקט, מיטן קאפ געשאקלט און לסוף ארויסגעזאגט: „קרא! קרא! נאט העלף! נאט העלף!“ בעסער זיינע געפילן אויסדריקן האט ער נישט געקענט. נאר ער האט דעם מיידלס גוטס באגערט און האט ביי איר געפרעגט, וווּ הייז זי האט זיך עם אליין געלאזט. דאס ווארט „אליין“ האט גערדע אויסגעצייכנט גוט פארשטאנען; זי האט טיף דורכגעפילט, וואס דאס באמיינט. און זי האט דעם ראב איר געשיכטע דערציילט און ביי אים געפרעגט, צי האט ער נישט געזען איר קיי.

האט דער ראב מיט אן ערנסטן אויסזען מיטן קאפ א שאקל געטאן און געזאגט: ס'קען זיין! ס'קען זיין!
— ווי, דו רעכנסט? — האט אויסגעשרינג דאס מיידעלע, און פון פרייד שיער דעם ראב מיט אירע קושן נישט דערשטיקט.
— שטילער! — האט געזאגט דער ראב. — איך רעכנ, אז דאס דארף זיין דער קליינער קיי, נאר איצט האט ער דיך שוין געקערט צוליב דער פרינצעסין פארנעסן.

— ער ווינט דען ביי א פרינצעסין? — האָט געפרעגט גערדא.
— יא, און דו הער נאר אויס! — האָט געזאָגט דער ראַב. —
נאָר מיר איז שווער אויף דיין לשון צו רעדן, אפשר פאָר-
שטייטו די ראַבן-שפראַך, וועלט איך דיר דאָן אַליץ אַ סך בעסער
דערציילט.

— ניין! — האָט געזאָגט גערדא. — מ'האָט מיך עס נישט
געלערנט. די באַבע קען דאָס יא. מוט מיר טאַקע באַנג, וואָס איך
האָב זיך עס נישט אויסגעלערנט.

— קיין אומגליק נישט! — האָט געזאָגט דער ראַב, — כ'וועל
דערציילן, ווי איך קען — און דו האָב קיין פאַריבל נישט! — און
ער האָט איר אַליץ, וואָס ער האָט געוואוסט, דערציילט:
אין דער מדינה, אין וועלכער מיר געפונען זיך אַצינד, ווינט
א פרינצעסין. זי איז אומגעוויינלעך קלוג, ווייל זי האָט אַלע ציי-
טונגען, וואָס גייען אויף דער וועלט אַרויס, איבערגעלייענט, איבער-
געלייענט און אַליץ פאַרגעסן, — אַט וואָס קלוג הייסט! איז זי אַט
דאָ נישט לאַנג אויפן טראַן געזעסן — און דאָס, זאָגט מען, איז נאָר
נישט אזוי איינגענעמען. און פלוצים הויבט זי אָן זינגען אַ לידעלע
פאַר זיך. און אין יענעם לידעלע זינגט זיך: „פאַרוואָס זאל איך נישט
חתונה האָבן?“ — און באמת טאַקע פאַרוואָס נישט? — האָט זי
זיך געזאָגט, און דאָ טאַקע באַלד חתונה האָבן באַשלאָסן, נאָר פאַר
אזא מענטשן, וואָס זאל קענען קלוגע געשפרעכן פירן, און נישט
לייטיש שווייבן, ווייל דאָס איז זייער אומעטיק. האָט זי דעמאָלט
אַלע אירע הויף-דאַמען צוגיפגערופן, און ווען יענע זענען געוואָר-
געוואָרן, וועגן וואָס דאָ האַנדלט זיך, האָבן זיי זיך זייער דערפרייט.
— „אַט אַ וואוילער איינפאַל!“ — האָט יעדע איינציקע געזאָגט. —
„די מעג האָב איך וועגן דעם אויך טאַקע געטראַכט! מעגסט מיר
גלויבן, איך זאָג דיר דעם ריינעם אמת, — האָט פאַרויסגעזעצט דער
ראַב. — ביי מיר איז אין פאַלאַץ אַ כלה פאַראַן, זי איז צו דער
שטוב אַ צוגעוואוינטע, שפאַצירט זי פראַנק-און-פריי איבער אַלע
צימערן אַרום, און אַט פון איר ווייס איך אַלעס, וואָס דאַרפן מוט
זיך.

אויפן צווייטן מאָג זענען אלע צייטונגען מיט אַ רעמל פון גאלע
הערצער און מיט דער פרינצעסינג ווענול אַרויסגעגאַן. און אין זיי
האַט זיך געזאָגט, — אז יעדער יונגעראַן פון פיינעם אויסזען קען
אין פאלאץ צו דער פרינצעסין קומען, און אויב אין געשפרעך וועט
ער שכל און קלוגשאַפט אַרויסווייזן, וועט זי אים פאַר אַ מאָן
אויסקלייבן.

— יא, יא, גלויב־זשע מיר! — האָט געזאָגט דער ראַב, — דאַס
איז אַזוי אמת, ווי דו זעסט מיך דאָ אַ זיצנדיקן. — האָבן זיך פון
אלע זייטן יונגעלייט אַ לאַז־געפאַן; איז געוואָרן אַ הרהאָ און אַ
לויפּעניש אין לשערה, נאָר נישט אין ערשטן מאָג, נישט אין צווייטן
האַט קיינער פון זיי קיין דערפאַלג נישט געהאַט. אלע האָבן זיי גע-
קענט רעדן, כל זמן זיי זענען נאָך אויף דער גאַס געווען; אַבער ווי
נאָר זיי האָבן די שוועל פון פאלאץ אַריבערגעטראָטן און די נוואַר-
דיע אין זילבער אָנגעמאַן דערזען, און אויף די מרעפּ די לאַקייען אין
גאַלד־גענימע ליווריעס, און די הויכע העל־באַלויכטענע זאַלן, אַזוי
האַבן זיי זיך אינגאַנצן פאַרלוירן און נאָר דאַס לעצטע וואָרט פון
דער פרינצעסין איבערהערן געקענט, און דער פרינצעסין איז דאָך
נאָר נישט אינטערעסאַנט געווען אירע אייגענע ווערטער איבער-
געחזרטע צו הערן. מ'האַט געקענט מיינען, אז עפעס אַ מין שלאָפּ-
קייט — אַ שלאָק איז אויף זיי געקומען, וואָס איז זיי איבערגעגאַן
נאָר דאַן, ווען זיי האָבן זיך ווידער אויף דער גאַס אַרויסגעכאַפט.
יא, אויף דער גאַס האָבן זיי געוואוסט וואָס צו רעדן. אין אַ
גאַנצער שערענגע זענען זיי דאַרט געשטאַנען, פון די שטאַט־טויערן
ביי צו דעם פאלאץ צו. איך בין דאַרט אַליין געווען, כדי דאַס אַלץ
צוקוקן. די אַרעמע זענען הונגעריק געווען און דאַרשט געליפּן, נאָר
אין פאלאץ האָט מען זיי אפילו קיין גלאַז וואַסער נישט פאַרגע-
לייגט. אמת, אייניקע פון זיי, די מער פאַרשטאַנדיקע, האָבן מיט
זיך בומערבראַזן מיטגענומען, נאָר קיינער פון זיי האָט זיך דערמיט
מיטן שכן נישט געוואַלט טיילן. יעדער האָט געטראַכט: „זאל ער
הונגעריק אויסזען, וועט אים די פרינצעסין פאַר קיין מאָן נישט
געמען“.

— וואָס־זשע איז מיט קיי, מיטן קלייניקן קיי? — האָט גע-

פרעגט גערדאָ. — ווען זשע איז ער געקומען? ער איז אויך אינ-
איינעם מיט די איבעריקע געשמאנען?

— געדולד, זאָג איך דיר, געדולד! באלד וועלן מיר אויך צו
אים צוקומען. אויפן דריטן טאָג איז אין פאלאץ אַן אומבאַוואוסטער
יונגלינג געקומען; ער האָט נישט געהאַט נישט קיין עקיפאָזש, נישט
קיין פערד, נאָר ער איז זיך אזוי פריילעך צופוס געגאַנגען; זיינע
אויגן האָבן געבלישמשעם, אזוי ווי דיינע, און ער האָט לאַנגע שיינע
האַר געהאַט, נאָר אַנגעמאַן איז ער געווען זייער אַרעם.

— ס'איז קיי! — האָט אויסגעשרינגן גערדאָ מיט פרייד. — אַ.
איצט לסוף האָב איך אים שוין געפונען! — און זי האָט פון פרייד
אין די הענט געפאַטשט.

— אויפן רוקן איז ביי אים אַ קליין רענצעלע געווען, — האָט
מוסיף געווען דער ראַב.

— אַך, דאָס איז געוויס זיין שליסעלע געווען, — האָט גערדאָ
איר מיין אַרויסגעזאָגט, — ער איז דערמיט פון דער היים אַוועק-
געגאַן

— זייער מעגלעך!! — האָט געזאָגט דער ראַב. — איך האָב
דערויף קיין אַכט נישט געגעבן. נאָר וואָס איך ווייס פון מיין צום-
שטוב-צוגעוואוינטער כלה אויף געוויס איז דאָס, אַז בשעת ער האָט
ביים אַריינגאַנג די אַנגעמאַנענע גוואַרדיאַנער דערזען און די אַפ-
גענילטע לאַקייען אויף די טרעפ, איז ער אויף אַ האַר נישט אַראַפ-
געפאלן ביי זיך, האָט זיי נאָר מיטן קאַפ אַ מאַך געמאַן און אזוי
געזאָגט: „אַט אַן אומעט אַ ביסל דאַרף זיין אויף די טרעפ דאָ צו
שמיין! איך וועל בעסער אין פאלאץ אַריינגיין!“ די זאלן זענען
מיט אומצאָליקע ליכט אויסגעצייכנט באַלויכטן געווען; געהיים-
ראַטן און גענעראַלן זענען באַרוויס אַרומגעגאַן און גאַלדענע כלים
אַרומגעטראָגן — ס'איז געווען פון וואָס נתפעל צו ווערן; זיינע
שמיזל האָבן שרעקלעך געסקריפעט, נאָר אויך דאָס האָט אים נישט
אויסגעמאַכט.

— נו, דאָס איז קיי געווען! — האָט געזאָגט גערדאָ. — איך
ווייס, ביי אים זענען נייע שמיזל געווען; כ'האַב געהערט, ווי זיי
האַבן אין דער באַבעס צימער געסקריפעט.

— יא, זיי האבן נישקשהדיק געסקריפעם, — האט פארויסגע-
 זעצט דער ראב. — אבער ער איז מומיק און שטארק ביי זיך צו
 דער פרינצעסין צוגעגאנגען, וואס איז אויף א פערל, די גרויס ווי א
 שפינדל, געזעסן. ארום איר זענען אלע הויפישע דאמען געשטאנען
 מיט זייערע באדינערינס און מיט די באדינערינס פון זייערע באדי-
 נערינס און אלע הויפישע קאוואליערן מיט זייערע קאמערדינערס
 און מיט די באדינערס פון זייערע קאמערדינערס, וואס אויך יענע
 האבן באדינטע געהאט, און וואס נענטער ווער צו דער מיר ס'איז
 געשטאנען, אלץ אנגעבלאזענער און גדולדיקער איז זיין אויסזען
 געווען, אויפן באדינער פונם קאמערדינערשן לאקיים באדינער, וואס
 איז באשטענדיק אין שמעק-שיך געגאנגען, האט מען אן קיין צימער
 נאר נישט געקענט קיין קוק מאן — אזא מין אויסזען האט ער
 געהאט, ווען ער איז ביי דער מיר געשטאנען.

— ווי שרעקלעך ס'האט באדארפט זיין! — האט געזאגט די
 קליינע גערדא. — נו, און וואס קיי, ער האט מאקע חתונה געהאט
 מיט דער פרינצעסין? —

— ווען איך בין נישט קיין ראב, וואלט אפילו איך אליין פאר
 איר חתונה געהאט, נישט געקומט דערויף, וואס איך בין שוין א פאר-
 קנסטער. וואס-זשע געהער צו דעם בחורל, האט ער אזוי גוט גע-
 רעדט, פונקט ווי איך בשעת איך רעד אויף ראבן-לשון. — דאס האט
 מיר מיין שמובי-זיצערין, די כלה, דערציילט. ער איז געווען אזא
 שיינער און פריילעכער. און ער האט מודיע געווען, אז געקומען איז
 ער נישט צוליב דעם, ער זאל זיך צו דער פרינצעסין שדכענען, נאר
 צוליב דעם, ער זאל אירע קלוגע רייד הערן; און זי איז אים געפעלן
 געווארן, און ער איר אויך.

— יא, געוויס איז דאס קיי געווען! — האט געזאגט גערדא. —
 ער איז דאך אזא קלוגער געווען, ער האט דאך אפילו תשכורת גע-
 קענט אויפן קאפ רעכענען... אך, זיי א גוטער און פיר מיך איז
 פאלאץ צו אים.

— ס'איז גרינג זאגן! — האט באמערקט דער ראב. — איך
 ווייס אפילו נישט, ווי דערפאר זיך צו נעמען. אט וועל איך מיט
 מיין כלה איבעררעדן — מעגלעך, אז זי וועט אז עצה גלעבן. פשוט

אזוי אבער וועט מען אזא מיידעלע, ווי די, אין פאלאץ נישט אריינלאזן.

— נישקשה, מ'וועט מיך אריינלאזן! — האט געזאגט גערדא.
— אז קיי וועט דערהערן, אז איך בין דא, וועט ער באלד הייסן מיך אריינלאזן.

— ווארט-זשע מיך אויס ביי די פארקאך-שטאכעמן דארטן, — האט געזאגט דער ראב, מיטן קאפ א שאקל געטאן און אוועקגעלאפן. ס'איז שוין גאר פינצטער געווען, ווען דער ראב האט זיך צוריק אומגעקערט. — קרא! קרא! — האט ער געזאגט. — מיין כלה שיקט דיר מויזנט גרוסן און אט דאס ברויטל, וואס זי האט אין קיך אוועקגעלקחנט. דארט זענען אזוינע ברויטלעך פארצן א סך, און די האסט זיך שוין געוויס אויסגעהונגערט. ס'איז קיין מעג-לעכקייט נישטא, זאלסט אין פאלאץ אריין קומען — די ביסט דאך בארוועט. די גווארדיאנען, וואס זענען אין זילבער אנגעטאן, און די אפגענילטע לאקייען וועלן דיך בשום-אופן נישט דורכלאזן. גאר וויין נישט: די וועסט דאך אהין אנקומען. מיין כלה ווייסט פון איי-נער א הינסערפיר, וואס פירט אין דער פרינצעסינס שלאפציכע אריין. און ווייסט אויך, וואו ס'איז דער שליסל פון דער טיר, וואס פירט אהין.

זענען זיי אין פאלאץ-סאד אריינגעגאן און אויף א גרויסער אלעע ארויפגעקוכען, וואו די בלעטלעך פון די ביימער האבן אין איין פאלן געהאלטן; און ווי גאר אין פאלאץ האבן זיך אלע ליכט אויסגעלאזשן. אזוי האט דער ראב גערדאן צו דער הינסערפיר צו געפירט, וואס איז א ביסעלע אויפגעעפנט געווען.

א, ווי גערדאן האט דאס הארץ פון פחד און פון האפענונג געקלאפט! איר האט זיך געדאכט, גלייך ווי זי וואלט עפעס א שלעכטע זאך פארטראכט, הגם באמת האט זי דאך גאר געוואר-ווערן געוואלט, צי איז דער קליינער קיי דא פארצן. יא, דאס האט באדארפט זיין ער! און זי האט זיך לעכעדיק זיינע קלארע אויגן פארנעשטעלט, זיינע לאנגע האר און זיין שמיכל, ווען זי זענען אינאיינעם אונטער די רויזן-קוסטעס געזעסן. יא, אים וועט געוויס הנאה זען, אז ער וועט געוואר-וועבן, וואס פאר א ווייסן וועג זי

פארביי איר האָבן זיך עפעס שאַמס אַזוינע פאַרבייגעמאָגן — פערד מיס
צעלאָזסע האַלדז'האַר און מיס דינע פיס און יענעס, קאוואַליערן און
דאַמען רייסנדיק.

האם צוליב אים געמאכט, און וויפיל צרות אלע אין דערהיים דארט פון זיין פארשוואונדן-ווערן האבן. און דאס הערצל אירס האט זיך כמעט אפגעשטעלט פון פרייד און פחד גרויסן.

און אט זענען זיי אויף די טרעפ אדויפגעקומען. א קליין לעט פעלע האט אויף דער שאפע געברענט, און אויף דער ערד אין די שטוב-זיצערין, די ראב, געשטאנען; זי האט איר בשעת-מעשה א קניקסן געמאכט, אזוי ווי די באבע האט זי געלערנט.

— דער חתן מיינער האט מיר וועגן אייך פיל גוטס דערציילט, קליינע פרייליך, — האט געזאגט די ראב די היימישע, — אייער געשיכטע איז זייער רירנדיק. און אויב איר וועט זיך מסרית זיין און דעם לאמפ נעמען. וועל איך אייך אויף א גלייכן וועג פירן, אויף וועלכן מיר וועלן קיינעם נישט באגעגענען.

— מיר דאכט, אז עמיצער גייט אונדז נאך! — האט געזאגט גערדא. און באמת, אין דער מינוט האבן זיך פארביי איר טאקע עפעס שאמנס אזוינע פארבייגעטראגן. — דאס זענען פערד מיט צעלאזמע האלדז-האר און מיט דינע פיס געווען, און יעגערס, קא-וואייערן און דאמען רייטנדיק.

— דאס זענען נאכט-זעענישן נאר! — האט געזאגט די ראב. — זיי קומען צוליב דעם, זיי זאלן די הערנס געדאנקען מיט יאגד פארנעמען. דאס איז אבער באקוועם פאר אייך. איר וועט דאן בע-סער די שלאפנדיקע באטראכטן קענען. נאר איך האף, אז ווען איר וועט גרויס און דערהויבן ווערן, וועט איר באווייזן, אז ביי אייך איז אויך אן איידל הארץ פארטן.

— א, דאס געוויס, — האט געזאגט דער וואלד-ראב.

דאן זענען זיי אין דעם ערשטן זאל אריינגעקומען וואס די ווענט זיינע זענען מיט ראזן אמלאס געווען באשלאגן, און אין אמלאס זענען קינסטלעכע בלומען אריינגעשטיקט געווען. אויך דא האבן זיך פאר זיי די נאכט-זעענישן פארבייגעטראגן, אבער אזוי ניד. אז גערדאן האט זיך נישט איינגעגעבן זיי באטראכטן אין דער-נאנט. וואס ווייסער זיי זענען געגאנגען, אלץ פרעכטיקער זענען די זאלן געווארן — קיין חידוש נישט: מ'האט געקענט אין התפעלות קומען. לסוף האבן זיי זיך אין שלאפצימער געטראפן. די סטעליע

איז אויף א גרויסן פאלעם מיט גלעזערנע בלעמער ענלעך געווען.
און אין מיטן צימער אויף א גראָבן גאלדענעם בלומען-שמעקעלע
זענען צוויי בעמלעך, אין דער פארם פון ליליעס, געהאנגען. איין
בעמל איז א ווייס געווען, און דערין איז די פרינצעסין געשלאָפן;
דאָס צווייטע — אַ רויטס, און דערין האָט גערדאָ קיי באַדאַרפֿט
זוכן. האָט זי אין דער זייט אַריין איינס פון די רויטע בלעמלעך אַפֿ-
געבויגן און פאַר זיך אַ שטייפן האַלדז-און-נאַקן דערוען. יא, דאָס איז
קיי געווען! — זי האָט אים הויך בניס נאַמען אָנגערופן און צו אים
דעם לאַמפּ צוגעמאַרגן. די נאַכט-זעענישן האָבן זיך ווייטער דורך
דעם זאַל דורכגעמאַרגן, — דער שלאָפנדיקער האָט זיך אויפגעכאַפּט,
דעם קאַפּ אויסגעדרייט און — דאָס איז נישט קיי געווען!

דער פרינץ איז נאָר מיטן האַלדז-און-נאַקן אויף קיי ענלעך
געווען, הגם ער איז אויך אזא יונגער און אזא שיינער געווען. פון
ווייסן ליליענפאַרטיקן בעמל האָט די פרינצעסין אַרויסגעקוקט און
אַ פרעג געמאַך, וואָס איז דאָ געשען. האָט דאָן גערדאָ זיך צעווייט
און איר גאַנצע געשיכטע דערציילט, און אויך אַלץ, וואָס ס'האַבן
פאַר איר ביידע ראָבן געמאַן.

— אַרעם קינד! — האָבן געזאָגט דער פרינץ מיט דער פרינ-
צעסין, און האָבן די ראָבן געלויבט און אויף זיי ברויג נישט זיין
צוגעזאָגט, און אפילו זיי באַשענקען, אויב זיי וועלן נאָר צוויאַנג,
אַז מער אַזוינס וועלן זיי שוין נישט מאַן.

— איר ווילט אויף דער פריי זיין, — האָט געפרעגט די פרינ-
צעסין, — אָדער דאָס אַרם פון הויף-ראָבן פאַרנעמען און אויף אַלעם
גרייסן און אויף אַלע קיך-שיריים?

האַבן זיך ביידע ראָבן שטאַרק גענויגט און געזאָגט, אַז זיי
האַלטן בעסער פון אַ באַשטענדיק אַרם. זיי האָבן זיך אַז דער עלטער
דערמאָנט און באַשלאָסן, אַז דעמאַלט איז נישט שלעכט אַ פאַרוי-
בערם שטיקל-ברוים האָבן.

איז דער פרינץ פון זיין בעמל אויפגעשטאַנען און דאָס גער-
דאָן אָפּגעמאַרטן, מער פאַר איר האָט ער נאָרנישט נישט געקענט
מאַן. האָט זי אירע הענטעלעך צונויפגעלייגט און געמאַכט: „ווי
גוט אַלע מענטשן און אַלע חיות זענען!“ דערנאָך האָט זי די אויגן

פארמאכט און זיט אנטשלאסן געווארן. זענען די נאכט-זענישן
זיידער אין צימער אריינגעפלייגן, און גערדאן האט זיך פארגע-
שמעלט, אז עפעס מלאכים א שלימעלע שלעפן, אין וועלכן קיי זישט
און מיטן קאפ צו איר מאכט. נאך דאס אלץ איז מער נישט, ווי א
חלום געווען און דערום איז דאס באַלד פארשוואונדן געווארן, ווי
נאך זי האט די אויגן געעפנט.

אויפן צווייטן טאג האט מען זי פונם קאפ ביי די פיס אין סא-
מעט און אין זיידנס אנגעטאן; מ'האט איר פארגעלייגט אין פאלאץ
איבערבלייבן, וואו ס'וועט זיך איר לעבן, וואס בעסער קען נאך נישט
זיין. אבער גערדא האט געבעטן, מ'זאל איר נאך א פערד-און-וואגן
און א פאר שיד געבן, ווייל זי האט באשלאסן זיך ווייטער אוועקלאזן
קיי צו זוכן.

האט מען איר שיד און א מופטע געגעבן, אנגעטאן זי זייער
גוט, און אז זי האט זיך שוין אין וועג אריין געקליבן, האט שוין
ביים פויער א קארעטע פון ריין גאלד, מיט די הערבן פונם פרינץ
מיט דער פרינצעסין, געווארט, דער אנטרייבער, דער לאקיי און די
פאררייטערס — מ'האט איר אפילו פאררייטערס געגעבן — האבן
אויף די קעפ גאלדענע קרוינען געטראגן. אליין דער פרינץ מיט דער
פרינצעסין האבן זי אין דער קארעטע אריינגעזעצט און א גליק-
לעכע רייזע געוואונטשן. דער וואלד-ראב, וואס האט שוין געהאט
חתונה געהאט, האט גערדאן די ערשטע דריי מייל באגלייט; ער
איז איר ביי דער זייט געזעסן, ווייל ער האט נישט געקענט מיטן
רוקן צום אנטרייבער זיצן. די צווייטע ראב איז ביים פויער גע-
שטאנען און מיט די פליגלען געמאכט; ווייטער גערדאן באגלייטן
האט זי נישט געקענט, ווייל פון דער צייט, זינט זי האט דאס גוטע
ארט מיט די גוטע עסנס באקומען, האט זי אנגעהויבן פון קאפ-
וויימאגן ליידן. אינעווייניק איז די קארעטע מיט מאנדל-בייגעלעך
באשלאגן געווען, און אין קעסטעלע, וואס אונטערן געזעס, זענען
פרוכטן און לעקעכלעך געלעגן.

— זיי געזונט! א גליקלעכע רייזע! — האבן דער פרינץ מיט
דער פרינצעסין געשריגן. די קליינע גערדא האט געוויינט, אויך
דער ראב האט טרערן פארגאסן, אזוי האט געדויערט די ערשטע

דריי מייל; דערנאך האט זיך אויך דער ראב מיט איר געזעגט,
און דאס איז שווערער פון אלץ געווען. ער איז אויף א בוים אריין
געפלוין און אזוי לאנג מיט די שווארצע פליגלען געמאכט, ביז די
קארעמע, וואס האט, ווי די לויסערע זון געלויבטן, איז פון אויג נישט
פארשוואונדן.

פינפמע מעשה

דאס קליינע רויבער-מיידעלע

גערדע איז דורך א פינצפערן וואלד דורכגעפארן, נאך די קא-
רעפע אירע האם ווי א פייער געלויכטן, האבן זי די גולנים דערוען
און אויפן רייכן רויב זיך ארויפגעווארפן.

— ס'איז גאלד, ריין גאלד! — האבן זיי געשריגן, פונם לאקער
ארדיסשפרינגדיק, און האבן די פערד פארהאלטן, און די קליינע
פאררייסערס, דעם אנפרייבער און די לאקיען געהרגעט און גער-
דאן פון דער קארעסע ארויסגעשלעפט.

— אס וואס פאר א פעסינקע און גומינקע! ווי ס'ווייזט אויס,
האט מען זי מיט לעקעכלעך געהאדעוועט! — האט געזאגט די
אלטע גולנפע מיט דער לאנגער צעשויבערסער בארד און מיט די
ברעמען, די אראפגעלאזטע. — זי איז ווי א שעפעלע א פעסט,
ס'וואלט נישט שלעכט געווען זי צו פארזוכן! — און מיט די ווער-
בער האט זי א שארפן מעסער ארויסגענומען, וואס האט אזוי גע-
בליאסקעט, אז ס'איז א שרעק געווען צו קוקן.

— איי! — האט די אלטע אין דער זעלבער מינוט א געשריי
געמאך: דאס האט איר מעכטערל, וואס איז ביי איר אויפן רוקן
געזעסן, אזא בים אין אויער געמאך. — אך, דו שד איינער! — האט
די מוסער א געשריי געמאך, אבער הרגענען גערדאן האט זי שוין
קיין צייט נישט געהאט.

— זי וועט זיך שפילן מיט מיר! — האט געזאגט דאס רויבער-
מיידעלע. — זי וועט מיר איר מופפע און איר שייך קליידעלע אפ-
געבן און מיט מיר אין אירן בעט שלאפן. — און דערביי האט זי
גאך א סאל די מוסער א בים געמאך, און אזא שטארקן, אז יענע
איז אזא אונטערגעשפרונגען און ארום איר ארם זיך געדרייט. די

גולנים פון זייער זייט האבן געלאכט און געזאגט: „זעט נאר, ווי אונדזער אלטע מאנצט מיטן אויסווארף אירן!“

— איך וויל זיך אין דער קארעמע זעצן! — האט אויסגעשרינגן דאס רויבער-מידעלע, און איר באגער איז באלד דערפילט געווארן — אזא קאפריזנע און איינגעשפארטע איז זי געווען. האט זי זיך מיט גערדאן אין קארעמע אריינגעזעצט און אויף גיך מיף-וואלד זיך אוועקגעטראגן, אויף קיינע בוים-ווארצלען און אויף קיינע שטיינער-נישט קוקנדיק. דאס-מידעלע איז אין איין גרויס מיט גערדאן געווען, נאר שטארקער פון איר, און די פליצעס ברייטער און א שטייפע אנגעצויגענע הויט געהאט. אירע אויגן זענען שווארץ, זייער שווארץ געווען און עפעס האבן זיי אומעטיקלעך געקוקט. האט זי גערדאן פאר דער טאליע ארומגענומען און געזאגט: „זיי וועלן דיך נישט הרגענען, ביז איך וועל אויף דיר אין כעס נישט ווערן. ביז א פרינצעסין געוויס?“

— ניין! האט געזאגט גערדא, און איר אלץ, וואס זי האט איבערגעלעבט, דערציילט, און ווי ליב זי דעם קליינעם קיי האט. האט דאס רויבער-מידעלע אויף איר זייער ערנסט א קוק געמאט, מיטן קאפ א שאקל געמאט און ווידער געזאגט: „זיי וועלן דיך שוין נישט הרגענען אפילו דעמאלט, ווען איך וועל אויף דיר

יז אין כעס ווערן — דעמאלט וועל איך עם שוין בעסער עליין מאן!
דערנאך האט זי גערדאן די טרערן אפגעווישט, און אירע הענט אין
דער גומער מופפע, וווּ ס'איז אזוי ווייך און ווארעם געווען,
באהאלטן.

למך האט זיך די קארעמע אפגעשמעלט. זענען זיי אריינגע-
פארן אין א גרויסן הויף פון א גנבים-טויער, וואס ער איז פון אויבן
ביו אראפ אין הוילע שפאלטן געווען. פון די שפאלטן זענען ראבן
און קראעס ארויסגעפלויגן, און די גרויסע קיימ-הינט, וואס האבן
אזוי ביז געקוקט, ווי זיי וואלטן געוואלט א מענטשן איינשלינגען.
זענען פון זייערע בודקעלעך ארויס, נאר געהאוקעט האבן זיי נישט,
ווייל ס'איז פארווערט געווען.

אין א גרויסן אלטן זאל א פאררויכערטן, אויף א שטיינערנעם
באדן, איז א גרויס פייער צעלייגט געווען; דער רויך פון פייער האט
זיך ביז צו סאמע דער סמעליע אויפגעהויבן, זיך אן אויסגאנג גע-
זוכט; אין א גרויסן קעסל האט זיך א יויך געקאכט און קראליקלעך
און האזעלעך האבן זיך אויף ברעט-שפיון געבראטן.

היינטיקע נאכט וועסטו שלאפן מיט מיר און מיט אלע מיינע
חיהלעך! — האט געזאגט דאס רויבער-מיידעלע. האט מען זיי גע-
געבן עסן און טרינקען, און דערנאך זענען זיי אין א ווינקל אזועק-
געגאן, וווּ ס'איז שטרוי, מיט קאלדרעס באדעקט, אויסגעשפרייט
געווען. איבער אט דעם אויסגעבעט, אויף פאליצעס און דראנגען
זענען ביי א הונדערט טויבן געזעסן; די טויבן, ווייזט אויס, זענען
שוין געשלאפן, נאר אז די מיידעלעך זענען צוגעקומען. האבן זיי זיך
עטוואַס רירן גענומען.

— זיי געהערן אלע מיר! — האט געזאגט דאס רויבער-
מיידעלע, איינע פון די טויבן פאר די פיסלעך א כאפ טוענדיק, און
אזוי שמארק מיט איר פרייסלען גענומען, אז דאס ארעמע טויבעלע,
געבער, האט מיט די פליגלען זיך צעפארפלט. — גיב עס א קוש!
— האט זי זיך צעשריגן און עם גערדאן אין פנים אריין געווארפן.
— און אט זיצן די פרייע וואלד-וואנדערער! — האט זי געזאגט,
אנווייזנדיק אויף אייניקע דרענגלעך, וואס זענען צו דער וואנט צו-
געשלאגן געווען. — אט די צוויי זענען פרייע וואלד-וואנדערער,

זיי וואלטן תיכף אנמלאפן, ווען מיזאל זיי גוט נישט פארשליסן; און
 אס איז מיין ליבער אלטימסקער „באע“! — און מיט די ווערסער האט
 דאס מיידעלע פאר די הערנער דעם צפון-הירש ארויסגעשלעפט,
 וואס איז אויף א שמריק צוגעבונדן געשטאנען און אויפן האלדז א
 בלישמענדיקן קופערנעם האלדזבאנד געהאט. — אים דארף מען
 אויך אויף א שמריק האלטן, א נישט וועט ער אומבאדינגט אנט-
 לויפן. אלע אויפדערנאכט קיצל איך אים איבערן האלדז מיט מיין
 שארפן מעסער — דערפאר האט ער שמארק מורא. — און דאס מיי-
 דעלע האט פון א וואנט-שפאלט א לאנג מעסער ארויסגענומען און
 מיט אים איבערן הירש האלדז איבערגעגאן. די ארעמע היה, נעבער.
 האט גענומען מיט די פיס קלאפן, נאר דאס רויבער-מיידעלע האט
 נאר געלאכט און גערדאן שלאפן אפגעפירט.
 — דו שלאפט דען מיטן מעסער? — האט געפרעגט גערדא.
 דערשראקן זיך ארוםקונדיק.

— איך שלאף באשטענדיק מיטן מעסער! — האט געענט-
 פערט דאס רויבער-מיידעלע. — מ'קען נישט וויסן, וואס מ'קען זיך
 מאכן. און איצט דערצייל מיר נאך אמאל די געשיכטע מיטן קליי-
 נעס קיי און נאכוואס דו האסט זיך אויף דער וועלט וואנדערן
 געלאזט.

און גערדא האט איר אינגאנצן איר געשיכטע דערציילט; די
 וואלד-טויבן האבן פון אויבן אין זייער שטייגל געמרוקעט, און די
 איבעריקע טויבן זענען געשלאפן. האט דאס רויבער-מיידעלע מיט
 איין האנט גערדאס האלדז ארויסגענומען און אין דער צווייטער
 דעם מעסער געהאלטן און צווי געכראפעט, אז גערדא האט די נאנט-
 צע נאכט מיט קיין אויג נישט געקענט צומאכן; זי האט נישט גע-
 וואוסט, צי וועט מען זי הרגענען, צי וועט מען זי לעבן לאזן. די
 גולנים זענען ארום פייער געזעסן, געמרוקען און געזונגען און די
 גולנע האט זיך פאר זיי געבראכן און קונצן געוויזן. אך, ווי שרעק-
 לעך מ'איז געווען גערדאן דאס אלץ צווען!

פלוצים האבן זיך די וואלד-טויבן צערעדט: „קורדא, קורדא!
 מיר האבן דעם קליינעם קיי געזען! א ווייס הינמעלע ווי שניי, האט
 זיין שלימעלע געמראנגן, ער איז אין שלימן ביי דער שניי-מלכה

געזעסן, וואָס איז דורכן וואַלד דורכגעפאַרן, ווען סײַר זענען נאָר
קליינע אין די נעספן געווען. זי האָט אויף אונדז אַ בלאַז געמאַן.
אויף די יונגע פויגעלעך, און אלע, אויסער אונדז צוויי, זענען אים
געקומען... קורדא, קורדא!..."

— וואָס רעדט איר דאָרט? — האָט אויסגעשריגן גערדא. —
וואוּ איז זי אַוועקגעפאַרן די שניי-מלכה? איר ווייסט עפעס וועגן
איר?

— זי איז געוויס קיין לאַפלאַנד אַוועקגעפאַרן, ווייל דאָרטן איז
דאָס אייביקע אייז און שניי! פרעג ביים הירש, וואָס שטייט אויף
דעם שמריק אָן דאָרט.

— דאָרט איז אייביק אייז און שניי, דאָרט איז וואונדער! —
האַט געזאָגט דער הירש: — דאָרט שפּרינגט מען אויף דער פּרוי
איבער די גרויסע מאַלן אַרום. דאָרט איז דאָס זומער-געזעלם פון
דער שניי-מלכה. און דער שפּאַרקער שלאָס אירער איז העכער, ביים
סאַמע צפון-פּאַל, אויף אַן אינזל, וואָס הייסט שפּייצבערגען.

— אַ, קיי, אַרעמער, קליינער קיי! — האָט גערדא מיט אַ זיפּץ
געזאָגט.

— לויג רואיק! — האָט געזאָגט דאָס רויבער-מידעלע, — אַ
נישט וועל-איך דיר דאָס מעסער אין האַרצן אַריינשמעקן.

אויפן צווייטן מאָג האָט איר גערדא דערציילט אלץ, וואָס זי
האַט פון די סויבן געהערט, און דאָס רויבער-מידעלע האָט מיט אַן
ערנסטן אויסזען מיטן קאַפּ געשאַקלט און געזאָגט: „ס'איז אלץ
איינס!..."

— און דו ווייסט, וואו לאַפלאַנד געפינט זיך? — האָט זי דעם
צפון-הירש אַ פרעג געמאַן.

— ווער-זשע זאל וויסן, אויב נישט איך? — האָט געענטפערט
דער הירש, און די אויגן ביי אים האָבן זיך אַזש צעלויכטן. — דאָרט
בין איך געבוירן געוואָרן און אויסגעוואַקסן; דאָרט בין איך איבער
די שניי-פעלדער אַרוםגעלאָפן.

— הער! — האָט דאָס רויבער-מידעלע גערדאן געזאָגט — דו
זעסט אלע אונדזערע מאַנטבילן זענען אַוועקגעגאַנגען; נאָר די סאַמע

איז דא און זי וועט אין זערהיים בלייבן. נאך נאכן איבערבייסן.
 מרינקס זי פון א גרויסער פלאש אויס און זי ווערט אויף א שטיקל
 צייט אנטשלאפן; דעמאלט וועל איך פאר דיר עפעס מאן.
 און דא איז דא מיידעלע פון איר בעט אראפגעשפרונגען, די
 מוטער ארום האלדז ארומגעכאפט, פאר דער בארד זי א שלעפ גע-
 מאן און געזאגט: „וואס מאכסטו עפעס גומס, מיין טייער ציגן-
 באק!“ און די סאמע האט איר א פיק אין דער נאז געמאן, אבער
 אזא שמאקן, אז די נאז ביים מיידעלע איז ברוין און בלוי געווארן.
 נאך דאס אלץ איז זיך ליבנדיקערהיים געמאן געווען — אזוינע לי-
 בע-שפילן זענען ביי זיי געווען.

אז די מוטער האט דערנאכדעם פון פלאש אויסגעמרתקען און
 אנטשלאפן געווארן, איז דאס רויבער-מיידעלע צום הירש צוגע-
 גאנגען און אים אזוי געזאגט: „ס'וואלט מיר איינגענעמען געווען
 נאך לאנג דרך מיט מיין שארפן מעסער צו קיצלען, ווייל דעמאלט
 ביזטו אזוי לעכערלעך און צום לאכן, נאך אזוי וועט זיך: איך וועל
 דרך אפבינדן און דרך אין דיין לאפלאנד אנטלויפן לאזן. נאך לויף,
 ווי פויל פון בויגן, און שמעל צו דאס מיידעלע אין שלאס פון דער
 שניי-מלכה, ביי וועלכער איר חבר וואוינט. דו האסט דאך געהערט,
 וואס זי האט פריער דערציילט, — זי האט גענוג הויך גערעדט, און
 דו האסט זיך גענוג אנטמערנעהערט.

דער הירש איז פון פרייד אזא אונטערנעשפרונגען, האט דאס
 רויבער-מיידעלע אויף אים דאן גערדאן ארויפגעזעצט, און כדי צו
 פארזיכערט זיך, האט זי צוגעבונדן זי און אפילו אומפערן געזעס א
 קישעלע אונטערנעלייגט.

— אזוי בלייבט עס! — האט זי געזאגט: — אט האסטו די פו-
 מערנע שמיוועלעך דיינע, ווייל די פרעסט קומען אן; די מופטע
 אבער לאזן איך ביי זיך איבער, זי איז זייער א שיינע. דאך פירן
 וועל איך דרך נישט לאזן. אט האסטו דיר דער סאמעס
 גרויסע הענטשקעס, זיי וועלן דיר ביז די עלנבויגנס דער-
 גרייכן. סו זיי אויף די הענט אן. נו, איצט ביסטו מיט די הענט
 אינגאנצן אויף מיין מיאמער סאמע ענלעך!

און גערדע האט זיך פאר פרייד צעווייגט.

— איבערמראגן קען איך נישט קיין געווייך-געשמייך! — האט געזאגט דאס רויבער-מיידעלע. — איצט פארקערט דארפסטו דאך פריילעך זיין! אט נאָדיר צוויי ברויטן און אַ שטיקל פלייש, זאלסט אויפן וועג נישט הונגעריק זיין.

און ביידע זאכן זענען צום הירש צוגעבונדן געוואָרן; דאָס מיי-דעלע האט די מיר אויפגעעפנט, האט פון הויף אלע גרויסע הינט אַרײַנגעמריבן, דערנאָך האט זי מיט איר שאַרפן מעסער די שטריק, צו וועלכן דער הירש איז צוגעבונדן געווען, איבערגעשניטן און אים אזוי געזאגט:

— איצט לויף, נאָר זע, היט דאָס מיידעלע אָפּ! — האט גערדע אירע ביידע הענט אין די גרויסע הענטשקעס צו דעם רויבער-מיי-דעלע אויסגעשמדעקט און געזאגט: „זיי געזונט!“ און דערנאָך האט דער הירש זיך מיט די פיס צעלאָזט איבער-שמינער און וואַרצל-ביימער, איבערן וואַלד דעם גרויסן און איבער בלאַמעס. וועלף האָבן געוואָיעט, ראָבן האָבן געקראַקעט. „פּוּט! פּוּט!“ — האט זיך אין דער לופט געמראָגן. ס'האט זיך געדאַכט, אַז דער גאַנצער הימל איז אין העליש פייער געווען.

— דאָס איז מיין לאַנד-געבירמיקע צפון-שיין — האט געזאגט דער הירש. — זע, ווי ס'לויכט! — און ער האט זיך נאָך גיבער צע-לאָזט! איז ער געלאָפן מאַג ווי גאַכט. ווען דאָס ברויט און דאָס פלייש זענען שוין אויסגעגאָן, זענען זיי שוין אין לאַפלאַנד געווען.

זעקסטע מעשה

די לאפלענדערין און די פינערין

אפגעשמעלט האבן זיי זיך פאר א קליין שמיבעלע, וואס האט זייער אן ארעמען אויסזען געהאט; דער דאך איז כמעט ביי דר'ערד געווען, און די מיר איז געווען אזוי נידעריק, אז דורכגיין דורך איר האט מען געקענט נישט אנדערש, מיידן אויף אלע פיר קריכנדיק. אין דערהיים איז נאר איינע אן אלטימסקע לאפלענדערין געווען, וואס האט געפרעגלט פיש אויף א לאמפ, מיט פיש-אייל אנגעפילט. אט איר האט דער הירש אינגאנצן גערדאס געשיכטע דערציילט. נאר פריער האט ער זיך אייגענע איבערגעגעבן, ווייל ער האט זי פאר א סך וויכטיקער גערעכנט. גערדא איז אזוי דערפרוירן געווען, אז זי האט קיין איין ווארט נישט געקענט ארויסרעדן.

— אך, איר ארעמענקע מיידע! — האט געזאגט די לאפלענ-
דערין — אייך שטייט נאך א ווייטער וועג פאר. ביז פינלאנד איז
נאך א ווערטס הונדערט כמעט. דא איז די זומער-דעזידענץ פון דער
שניי-מלכה; דא צינדט זי אלע אויפדערנאכט בענגאלישע פייערן
אן. איך וועל אנשרייבן א פאר ווערטער אויף אן אויסגעטרונקנע
שטאקפיש — קיין פאפיר האב איך נישט. איר וועט דאס אפגעבן
דער פינערין, וואס וויינט אין יענע ערסטער, און יענע וועט איהר
שוין זאגן, וואס איר האט צו טאן.

און אז גערדא האט זיך אנגעווארעמט און דעם הונגער און דעם
דארשט געשמילט, האט די לאפלענדערין עמלעכע ווערטער אויף
דעם אויסגעטרונקנען שטאקפיש אנגעשריבן, און עצהנדיק גערדאן,
זי זאל דאס געשריפטס אפהימן, האט זי איבערצאניס צום הירש זי
צוגעבונדן, וואס האט זיך טאקע תיכף ווייטער לויפן געלאזט. פומ!
פומ! — האט זיך אין דער לופט געטראגן; די גאנצע נאכט האט

די וואונדערלעכע צפון-שיין געלויכטן. לסוף זענען זיי קיין פינלאנד
געקומען און האבן צו דער פינעריין אין קוימען אנגעקלאפט, ווייל ביי
דער איז אפילו קיין טיר נישט געווען.

די לאפלאנדער'ן האָט עטלעכע ווערטער אויף דעם אויסגעטריקנסו
שטאַק פֿיש אָנגעשריבן.

אין דער וואוינונג פון דער פינעריין איז אזא היץ געווען, אז די
בעלהביתמע, א קליינע און זייער אומריינע פרוי, איז כמעט גאקעם
ארוםגעגאָן. האָט זי כאלד גערדאָן די קליידעלעך צעשפיליעט, האָט
ביי איר די הענטשקעס און די שיך ארעפגענומען, וואָרעס ווען

נישם, וואלם דעם מיידעלע אומערטרעגלעך היים געווען, דערנאך
האט זי דעם הירש אויפן קאפ א שטיקל איין ארויפגעלייגט און
גענומען לייגען דאס, וואס איז אויף דעם איינסטרוקטן שמאק-

פיש אונגעשריבן געווען. דריי סאל האט זי דער לאפעלענדערניג
געשריפט איבערגעלייענט, אזוי אז זי האט דאס שוין אויף איי-
ווייניק אויסגעזורט, און דערנאך האט זי דעם פיש אין קעסל מיט
יויך אריינגעלייגט, דער פיש האט נאך אויף עסן געטויגט, און די
פינערין האט נישט ליב געהאט, אז פון בעל-הביתישקייט זאל עפעס
לאבד גיין.

דאן האט דער הירש פריער זיין געשיכמע דערציילט, דערנאך
גערדאס; די פינערין פון איר זייט האט נאר מיט זי קלייניקע אוי-
געלעך געפינמלט, נאר קיין ווארט נישט געזאגט.

— דו ביסט אזא חכמה! — האט געזאגט דער הירש, — איך
זייט, דו קאנטסט אלע וויינמן, וואס אויף נאר דער וועלט, מיט איר
פאדים צוגיפבינדן. אז דער שיפסמאן וועט איין קניפ אויפקניפן.

העם א קליין ווינמל ווערן, אז ער וועט דעם צווייטן אויפקניפן —
וועט זיך אזא שמורעם אויפהויבן, אז אין וואלד וועלן זיך ביימער
ברעכן, קאנטמו נישט געבן דעם מיידעלע אזא מין געפראנק, אז
זי זאל דעם כח פון צוועלף ריזן באקומען — וואלט זי זיך שוין דע-
מאלט אפגעוועכנט מיט דער שניי-מלכה!

— דעם כח פון צוועלף ריזן? — האט געזאגט די פינערין. —
דערפון אבער וואלט ווייניק-וואס ארויסגעקומען! — און זי איז צו
א פאליצע, וואס איז אויף דער וואנט געהאנגען, צוגעגאנגען, האט
פון דארט א גרויסן צונויפגעלייגטן לעדער אזא אראפגענומען און
דאס צענומען; אויפן לעדער דארט זענען וואונדערלעכע מינים אותיות
אזוינע געווען אנגעשריבן און די פינערין האט זיך דארט אזוי אין
לייענען זיי פארטיפט, אז דער שווייס האט פון איר רימשקעסווייז
געזאגט.

נאך דער הירש האט אזוי פאר דער קליינער גערדאן געבעטן,
און דאס מיידעלע האט אויף דער פינערין מיט אזוינע רחמנותדיקע
און פול מיט טרערן אויגן געקוקט, אז יענע האט נאך אמאל מיט
די אויגעלעך זיך צעפינטלט, און דעם הירש אין א ווינקל אפפירט-
דיק, האט זי אים עפעס אויפן אויער איינגערוימט, פריער אויפן קאפ
אזא א פריש שטיקל אייז ארויפלייגנדיק.

— דער קליינער קיי איז נאך אלץ ביי דער שניי-מלכה און פילט
זיך דארט אויסגעצייכנט, ער מיינט, אז קיין בעסער ארט פון יענעם
איז נאך אויף דער וועלט נישטא. נאך דאס געמט זיך אלץ דערפון,
וואס אין אויג און אין הארץ זענען אים יענע שפיגל-שטיקעלעך
גריין. ביז וואנען מע וועט זיי נישט ארויסנעמען, קען ער קיין
מענטש, זוי פריער, נישט ווערן און ער מוז אונטער דער געוועל-
באקונג פון דער שניי-מלכה בלייבן.

— אבער קאנטמו דען נישט געבן גערדאן עפעס וואס אזוינס,
זי זאל די שניי-מלכה בייקומען?

— קיין גרעסערן כח, וואס זי האט, קען איך איר נישט געבן
זעסמו דען נישט, אז מענטשן און היות דינען איר, און אז בארוועס
איז זי נאך די וועלט אויסגעגאן? נישט איך דארף איר כח געבן.
דער כח איז ביי איר אין הארצן, און געמט זיך דערפון, וואס גערדא

איז א ליב און אמשולדיק קינד אזא. אויב זי וועט זיך אליין צו
דער שניי-מלכה נישט דורכשלאגן און פון קיים הארץ און אויגן די
שטיקלעך גלאז נישט ארויסנעמען, וועלן מיר גארנישט נישט
העלפן. צוויי מייל פון דאנען הויבט זיך דער שניי-מלכהס סאך אן.
מראג אהין דאס מיידעלע צוועק, זען זי צוועק ביים גרויסן קוסט
מיט די רוימע יאגדעס, וואס שטייט אין שניי דארט, נאר זע פאר-
פלידער זיך דארט נישט און גיך קער זיך אהער אום צוריק! — און
מיט די ווערמער האט די פינערין גערדאן אויפן הירש ארויפגעזעצט,
און יענער איז צוועק, ווי א הירש נאר קען צוועק.

— אך איך האב נישט די שיכעלעך ביי זיך! איך האב נישט
די הענטשקעס! — האט געשריגן די קליינע גערדא, אז זי האט
די פרינדליקע קעלט דערפילט, אבער דער הירש האט קיין רעכט
נישט געהאט זיך אפצושמעלן און איז ווייטער געלאפן, ביז וואנען
ער איז צום קוסט מיט די רוימע יאגדעס נישט דערלאפן. דארט
האט ער גערדאן אויף דער ערד אראפגעזעצט, מיט מרערן זי אין
די ליפן א קוש געמאט, און פייל-פון-בויגן צוריקוועגס זיך געלאזט.
און דאס ארעמע מיידעלע, געבעך, האט זיך אליין, אין מיטן דעם
שרעקלעכן און קאלטן פינלאנד אן שייך און אן הענטשקעס געמראפן.
האט זי זיך פארויס לויפן געלאזט, ווי ווייט נאר זי האט כח
געהאט. פלוצים זענען איר אנטקעגן א גאנצע מחנה שניי-פליאכעס
אנגעלאפן, וואס נישט פון הימל זענען זיי געפאלן — דער הימל איז
לחלוטין לויטער געווען און מיט צפון-שיין באלויכטן געווען — די
פליאכעס האבן זיך גלייך איבער דער ערד געמראגן, און וואס נעג-
סער זיי זענען צו גערדאן צוגעקומען, אלץ גרעסער און גרעסער
זענען זיי געווארן. גערדא האט זיך דערמאנט, ווי גרויס און שיין
ס'האבן זיך איר אויסגעוויזן די שניי-פליאכעס, וואס זי האט אין
פארגרעסער-גלאז געזען; די אבער זענען געווען נאך גרעסער און
שרעקלעכער, זי זענען כמעט לעבעדיקע געווען. דאס איז דער
אוואנגראד פון דער שניי-מלכה געווען. אן אויסזען האבן זיי געהאט
א סאמע ווונדערלעכן; פיל זענען אויף אומגעהייערע און אומגע-
לומפערמע שמעכלטירן ענלעך געווען. אנדערע האבן ווי א שלאג-
גען-קנויל מיט פארויס ארויסגעשטעקטע קעפ דערמאנט, און נאר א

פיל האבן ווי קליינע דיקע בערעלעך מיט צעשויבערמע פעלזלעך
 אויסגעזען, נאר אלע האבן זיי מיט ווייסקייט געבליאסקעט און אלע
 זענען לעבעדיקע שניי-פליאכעס געווען.

האט גערדא דאן מתפלל זיין גענומען. די קעלט איז אזוי גרויס
 געווען, אז זי האט געקענט איר אייגענעם אָמעס זען, וואָס איז איר

און אין די הענט שפיון און שילד-בלעכו...
 ... ביי אלע אויף די קעפ זענען ריסער-היסלען געווען.

פונם מויל אין דער פארט פון דאמף צרויסגעקומען. דער דאמף איז
 אלץ מסותדיקער געווארן און לסוף זיך אין קליינע מלאכימלעך
 פארזאנדלעך, וואָס, אז זיי האבן זיך אן דער ערד אָנגערירט, זענען
 זיי אלץ גרעסער און גרעסער געווארן. ביי אלע אויף די קעפ זענען
 ריסער-היסלען געווען, אין די הענט שפיון און שילד-בלעכן;
 זייער צאל האט זיך אלץ פארגרעסערט, און אז גערדא האט איר
 תפלה פארענדיקט, איז זי שוין מיט גאַנצע מלאכים-לעגיאָנען צורום
 געדינגלען געווען. זיי האבן מיט זייערע שפיון די שרעקלעכע פליא-
 כעס דורכגעשטאָכן, וואָס האבן זיך באַלד אין סוויזנמער שטיקעלעך
 צעשאַטן, און די קליינע גערדא איז געשטאַרקט און באַרויאַקט
 פאַרויס געגאַנגען. די מלאכים האבן איר די הענט און די פיס גע-
 גע-
 גע-

לעם, און גערדא קיין קעלט כמעט נישט פילנדיק, האט זיך לסוף
צום שלאס פון דער שניי-מלכה דערקליבן.

נאך איצט וועלן מיר א קוק מאן, וואס קיי שום. געוויס מראכט
ער אפילו נישט פון דער קליינער גערדא און בפרט וועגן דעם, אז
זי איצט דא און פארן סאמע שלאס נאך טאקע.

זיבעטע מעשה

העגן דער שניי-מלכהם שלאם און האם דארם איז פארגעקומען

די הענט פונם שלאם זענען פון ווירבל-שניי געמאכט געווען. און ביזע ווינמן האבן אין זיי מירן און פענצער אויסגעמאכט. מער פון הונדערט זאלן זענען דארם געווען, אלע מיט שניי פארוואל-גרעסע; די גרעסע פון זיי האט זיך אויף אייניקע מילן געצויגן. אלע זיי זענען מיט צפון-שיין באלויכמענע געשמאנען און אזוינע געווען גרויסע און פוסמע, אזוינע קאלמע און בליאסקנדיקע געווען. קיין פארוויילונגען זענען דארם נישט פארגעקומען, אפילו אין דער פארעם פון פשוטע בערד-בעלער, וואו די ראל פון ארקעסער שפילט דער שפורעם, און די ווייסע בערן אויף די הינמערשמע פיס גייען און זייערע בערישע מאגירן באווייזן. דארם איז אויך קיין זכר נישט געווען אפילו פון וואסערע נישט איז שפילן מיט פעמל און קלעם פון לאפעס בערישע, אדער פון די קאפע-זיצונגען פון די פוקסן; פוסם, פויס און קאלם איז געווען אין די זאלן פון דער שניי-מלכה. די צפון-שיין האט אזוי פינקמלעך און רעגעלמעסיק געלויכט, אז מ'האט געקענט אויף פריער אויסרעכענען ווען וועט זי זיך באזונג-דערם שפארקן און ווען וועט זי גאר שוואך ווערן... אין דער מיט פון סאמע דעם גרעסטן שניי-זאל איז א פאפרוירענע אזערע גע-שכאנען; דאס אייז וואס האט זי באדעקט, האט אויף שווינמער שפיקלעך געפלאצט, און אזוי, אז איין שפיקל איז פינקמלעך אויפן צווייטן ענלעך געווען — אן אמת קונסט-ווערק. אט אויף דער אזערע פלעגט די שניי-מלכה זיצן, ווען זי איז אין דערהיים געווען, און זאגן

פלעגט זי דאן. אז זי זיצט אויפן שפיגל פון פארשטאנד, און אז דאס איז דער איינציקער און בעסטער שפיגל פון דער וועלט.

דער קליינער קיי איז לחלוטין בלוי געווארן, כמעט שווארץ אזוי פון קעלם; נאך ער האט דאס נישט בטמערקט, ווייל די שניי-מלכה מיט אירע קושן האט אים צום פראסט נישט פילנדיק געמאכט, און זיין הארץ האט זיך אין א שטיק אייז פארוואנדלט. פלעגט ער פון אייז ארט אויפן אנדערן שארפע און פלאטשיקע שטיקער אייז איז-בערמאנגן, און זיך באמיען פון זיי וואסערע נישט איז פיגור צוטייט-

... קיי האט פון די אייז-שטיקער פיגורן צונויפגעלייגט ...

לייגן, פונקט ווי מיר מיט הילצערנע קלעצלעך טוען. ביי אונז הייסט עס שטיבעלעך-בויען. אויך קיי האט פון די אייז-שטיקער פיגורן צונויפגעלייגט, — און נאך וואסערע קונציקע! דאס איז גע-ווען א סין שכל-שפיל מיט אייז. אין זיינע אויגן האבן די אלע פיגורן גאר צו זיך קיין גלייכן נישט געהאט און העכסט-זויכטיק געווען — אזוי געוויקט אויף אים האט דאס גלאז-שטיקעלע, וואס איז ביי אים אין אויג געזעסן, האט ער די פיגורן אזוי אויסגעלייגט, אז מ'האבן זיך גאנצע ווערטער באקומען. אבער בשום אופן האט זיך אים נישט איינגעגעבן צונויפצולייגן דאס ווארט, וואס מ'האט זיך

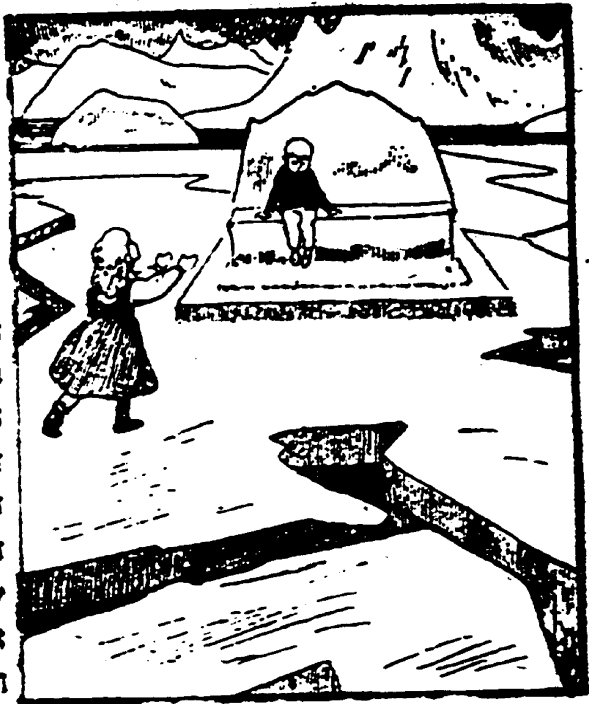
אים באונדערס שמארק געוואלט — דאס ווארט „אייביקייט“ די
שניי-מלכה האט אים געזאגט: „אויב דו וועסט אפ דאס ווארט צו
גויפלייגן, וועסטו זיך אליין א האר ווערן און איך וועל דיר די גאנצע
וועלט אוועקשענקען און נאך א פאר גייע גליטשערס דערצו.“
אבער דאס ווארט האט זיך אים אלץ נישט איינגעגעבן.

— נו, איצט וועל איך אין די ווארעמע לענדער א פלי מאן! —
האט געזאגט די שניי-מלכה. — איך דארף דארט אין די שווארצע
מעט אריינקוקן: — אזוי האט זי די פייערשפייענדיקע בערג, עפנא
און וועואוו אנגערופן. — מע דארף זיי א ביסל אויסווייסן; איצט איז
פונקט די צייט דערויף. דאס וועט פאר די ליטענעס און הייטמרויבן
גוט זיין.

און מיט די ווערמער איז די שניי-מלכה אפגעפלייגן. איז קיין
איינער אליין אין דעם גרויסן, פוסמן און אייזיקן זאל געבליבן, און
כדי צו פארנעמען זיך מיט עפעס, האט ער די אייז-שטיקער בא-
מראכטן גענומען און געמראכט — געמראכט אזוי פיל, אז דער קאפ
איז אים שיער נישט צעשטאסן געווארן; און ער איז אזוי שמיל און
פארשמארט געזעסן, ביז ער האט זיך גאר ווי א דערפריידענער
אויסגעוויזן.

און אט דעמאלט איז אין פאלאץ דורכן גרויסן טויער די קליינע
גערדע אריינגעגאנגען. ביזע ווינטן האבן זיך אפילו געפרובט אויף
איר. א בלאז מאן, האט זי אבער איר נאכטגעבעט צו זאגן אנגע-
הויבן, האבן זיך די ווינטן געשמילט אוועקגעלייגט, ווי זיי וואלטן
שלאפן לייבן זיך פארנומען, און זי איז אין די גרויסע, פוסמע און
קאלמע זאלן אריינגעגאנגען. און זי האט דארט קיי דערווען און אים
באלד דערקענט. האט זי זיך אים אויפן האלד א ווארף געפאן, אים
שמארק ארויסגענומען און אויסגעשריגן: „קיי, טיערער, ליבער קיי!
לסוף דיר דאך געפונען!“

קיי אבער האם זיך.
 אפילו קיין ריר נישט גע-
 מאן און נאר זיך ווייטער
 אזוי שווייגדיק און קאלט
 געזעסן. האם דאס מיידע-
 לע מיט הייסע סרערן
 וויינען אנגעהויבן. זענען
 אירע סרערן אויף קיים
 ברוסס געפאלן, האבן זיי
 אים אין הארצן אריינגע-
 דרונגען, האבן דאס אייז
 דארט צעניין געמאכט און
 די שטיקלעך גלאז צע-
 שפאלצן; האם ער אויף
 איר א קוק געמאן, און זי
 האם זינגען גענומען:

די רויזן זיי בליען, ווי שיין, אך, ווי שיין!

ביי אונדז איז דער זומער, דער ליבער, אליין!

האם זיך אויך קיי צעוויינט, און אזוי שמאדק, אז דאס גלאז-
 שטיקעלע איז אים פון איינ צרויס. דאן האם ער גערדאן דערקענט
 און פריילעך אויסגעשריגן. גערדא, ליבע, גומע גערדא! וואו ביסטו
 געווען ביז אהער? און וואו בין איך עס געווען? — און זיי האבן זיך
 מיט פארוונדערונג ארום זיך ארוםגעקוקט? — און קאלט ס'איז
 דא! וואס פאר א פוססקע! — און ער האם זיך שמאדק צו גערדאן
 צוגעדריקט, וואס האם אי געלאכט, אי געוויינט פון פרייד. דאס איז
 געווען אזא פרייד, אז אפילו די אייז-שטיקער האבן זיך פון הנאה צע-
 שפרונגען, און אז זיי זענען מיט געווארן און צוריק זיך אוועקגע-
 לייגט, האבן זיי פון זיך פונקט די אותיות צווייפעלייגט, פאר וועל-
 כע די שניי-מלכה האם קיי צוגעזאגט אויף דער פריי צרויסלאזן,
 אים די וועלט אוועקשענקען און א פאר נייע גליטשערס אלס צוגאב.
 האם אים דעמאלט גערדא אין די באקן געקושט, האם זיך אויף

זיי אַ רויסלעכקייט באַוויזן; האָט זי אים אין די אויגן געקושט, האָבן זיי, ווי אירע, לויכטן גענומען; האָט זי אים די הענט און די פיס געקושט, און ער איז געזונט און פריש געוואָרן. איצט האָט שוין קיי קיין מורא נישט געהאַט פאַר דעם צוריקקערן פון דער שניי-מלכה; זיין פרייהיים איז געגעבן, זיין פריי-בילעט איז מיט בליאַט-קנדיקע אייז-אותיות דאָ אַנגעשריבן.

און זיי האָבן זיך פאַר די הענט אַנגענומען און פון פאַלאַץ אַרויסגעגאַן; זיי האָבן גערעדט וועגן דער באַכען און וועגן די רויזן, וואָס אויפן שמוב-דאָך ביי זיי, און אומעסום, וואו זיי זענען נישט דורכגעגאַנגען, זענען די ביזע ווינען שפּיל געוואָרן, און דורך די יואַלקנס האָט אַ לויטערע זון אַרויסגעקוקט. און אַז זיי זענען צום קוסם פּיס די רויסע יאָנדעס צוגעקומען, איז שוין דאַרט דער הירש געשטאַנען און אויף זיי געוואָרט; ער האָט מיט זיך אַ יונגע הירש-מוסער געבראַכט, וואָס דער הייסער איז ביי איר פול מיט מילך געווען. האָט זי די קינדער מיט איר וואַרעמער מילך אַנגעהאַדעוועט און זיי אין די ליפן געקושט. דערנאָך האָבן ביידע קיי און גערדאָן פאַרנומען און אַוועקגעטראָגן, פריער צו דער פינערין, ווו זיי האָבן זיך אין וואַרעמען שטיבעלע אַנגעוואַרעמט און וועגן ווייסערדיקן וועג זיך דערפּרעגט, און דערנאָך צו דער לאַפּלענדערין, וואָס האָט זיי נייע קליידער אויפגענייט און זייערע שליסעלעך פאַרריכט.

האַבן זיי די הירשן ביז דער סאַמע לאַנד-גרענעץ באַגלייט, וואו דאָס ערשטע גרינס האָט זיך שוין באַוויזן, און די קינדער האָבן זיך מיט די הירשן און דער לאַפּלענדערין געזעגנט. „זייט געזונט!“ האָ-בן זיך אַלע און איינס דאָס אַנדערע געזאָגט. האָבן זיך דאַרט צום ערשטן די פויגעלעך צעצוויטשערט, דער וואַלד איז שוין אינגאַנצן אין גרינע קנאַספן אַנגעטאָן געווען, איז פון אים אויף אַן אויסגע-צייכנט פּערדל, וואָס גערדאָ האָט דאָס באַלד דערקענט (ס'איז אַמאָל אין דער גאַלדענער קאַרעמע אַיינגעשפּאַנט געווען), אַ יונג מיידל אַרויסגעפאַרן מיט אַ העל-רוים הימלעלע אויפן קאַפּ און מיט פּיס-טוילן ביים זאַמל אַנגעהאַנגען. דאָס איז דאָס רויבער-ביידעלע גע-ווען, וואָס איר איז נמאָס געוואָרן אין דערהיים צו זיצן, האָט זי זיך געוואַלט ייִף צפון אַוועקלאָזן, און אויב דאַרט וועט איר נישט

געפעלן, איז — אין אנדערע לענדער. האָט זי כּאלד גערדאָן דער-
קעגן, און גערדע — זי איז שוין איינמאל אַ פּרייד געווען.
— פּיינער לאַפּאַציען! — האָט זי געזאָגט צו קיי. — כּוואַלם
נאָר געוואַלם וויסן, צי ביססו ווערם ס'זאל דיר אויף עק וועלם
גאַכלויפּן.

נאָר גערדע האָט זי פּאַר אַ בעקל אַנגענומען און אויפּן פּרייז
מיט דער פּריינצעסין זיך צעפרעגט.
— זיי זענען אין די ווייטע לענדער אַוועקגעפּאַרן; — האָט גע-
ענטפּערט דאָס רויבער-מיידעלע.
— און דער ראַב? — האָט גערדע געפרעגט.

דער ראַב איז געשפּאַרבן! — האָט זי געענטפּערט. — די צום-
שטובּצוגעוואוינטע, זיין געליבטע, איז אַן אלמנה געבליבן, און
מראַגט אַ שוואַרץ זיידן פּעדימל אויפּן פּיסעלע — אַ סימן אויף
אַבלות; זי האַלט זיך אין איין קלאַנג — נאָר ס'איז אַלץ פּוסטע זאַכן.
דו דערצייל מיר בעסער, וואָס איז מיט דיר פּאַרגעקומען און ווי אזוי
האַסטו אים געפּונען?

האַבן גערדע מיט קיי איר אַלץ דערציילט.

שניף! שנאָפּ! שוורע-פורע באַסעלורע! — האָט געזאָגט דאָס
רויבער-מיידעלע, זיי ביידע פּאַר די הענט אַנגענומען, און זיי צוגע-
זאָגט, אַז אויב ס'וועט איר נאָר אויסקומען ביי זיי אין שפּאַט צו
זיין, וועט זי אוימבאַדינגט צו זיי מיט אַ ווייזט קומען. און זי איז זיך
איר וועג אַוועקגעפּאַרן.

און קיי און גערדע זענען האַנט-און-האַנט ווייטער געגאַנגען.
און ווי זיי זענען דאָ געגאַנגען, אזוי איז דער וואונדערלעכער פּרילינג
מיט בלומען און מיט גרינס אַנגעקומען. די קלויסטער-גלעקער האַבן
געקלונגען, און זיי האַבן דאָס הויכע קלויסטער-טורעמל פּון זייער
געבורטס-שפּאַט דערקענט. זענען זיי אין שפּאַט אַריינגעגאַנגען,
צו דער באַכעס שטוב צוגעקומען, אויף די פּרייז זיך אויפּגעהויבן
און אין שטוב אַריין. וואו אַלץ איז ווי פּריער און דאָס זעלבע געבליבן.
דער זיינער האָט נאָך ווי אַמאל געפּיקעט: „פּיק סאַק! פּיק-סאַק!“

און די וויזערס האבן זיך נאך אלץ ארומגעדרייט. נאך אז זיי זענען
 אין דער מיר אריינגעגאנגען, האבן זיי באמערקט, אז זיי זענען שוין
 דערוואקסענע געווארן. די רויזן פונם דאך האבן ווייטער אין פענס-
 מער אריינגעקוקט. און אום זענען די קליינע קינדערשע בענקעלעך
 זייערע. האבן זיך קיי און גערדא יעדערער אויף זיין בענקעלע
 אוועקגעזעצט און זיך פאר די הענט גענומען. די קאלטע טויטע
 פראכטשיינקייט, וואס איז אין פאלאץ פון דער שניי-מלכה געווען.
 האבן זיי א שווערן חלום פארנעסן. די באבע איז אויף דער זון
 געזעסן אין אויפן קול די ביבל געלייענט.

און קיי און גערדא האבן זיך איינס דאס אנדערע אין די אויגן
 א קוק געפאן און ערשט דעמאלט דאס אלטע לידעלע זייערס פאר-
 שטאנען:

די רויזן זיי בליען, ווי שיין, אך, ווי שיין!

ביי אונדז איז דער זומער, דער ליבער, אליין!

אזוי זענען זיי ביידע שוין דערוואקסענע, אבער נאך מיט קינד-

דער-הערצער געזעסן, און אין דרויסן איז זומער געווען, דער ווא-
 רעבער און געבענטשטער, ליבער זומער דארפן.

Se terminó de imprimir este libro el día 15 de
Diciembre de 1955 en los talleres de la Imprenta
Moderna, calle del Dr. Garciadiego No. 28,
México, D. F.

Número de Ejemplares — 1,000.

Printed in Mexico.
Impreso en México.

Cuentos
de
HANS ANDERSEN

LA REINA
de la
NIEVE

Edición del Fondo Literario

SCH. KAPLAN

México, D. F. 1955

H. Andersen.

La Reina de la Nieve

